

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 34

Dijous, 16 de novembre de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 24, tercera reunió

Í N D E X

Debat general

sobre la gestió i el model de la formació ocupacional a Catalunya (tram. 255-00005/06) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 24.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència i de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, les conselleres de Justícia i de Benestar Social i els consellers d'Interior i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat general sobre la gestió i el model de la formació ocupacional a Catalunya (tram. 255-00005/06)

El vint-i-novè punt de l'ordre del dia és el debat general sobre la gestió i el model de la formació ocupacional a Catalunya, el qual es regirà per la normativa establerta en els articles 123 i 124 del Reglament. Té la paraula el conseller de Treball, l'honorable senyor Lluís Franco.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats... Com els il·lustres diputats saben, aquest debat ha estat proposat pel Govern recollint l'interès del Parlament per aprofundir en el model de gestió de la formació ocupacional a Catalunya. Amb aquest esperit abordarem també, amb les dades a la mà, els aspectes col·laterals de transcendència política i administrativa que es deriven de la qüestió; qüestió que ha suscitat l'interès de l'opinió pública i que interfereix d'una manera o altra en el clima polític actual.

Amb el rigor que es mereix aquesta cambra s'exigeix que durant el debat s'analitzin factors com ara la concepció del model, la seva evolució i adaptació, els resultats obtinguts o el funcionament dels mecanismes de control. També convé analitzar les seves possibles deficiències o els efectes indesitjats, i examinar i decidir quins són els camins pels quals volem que discorri en el futur la formació ocupacional, determinant en quins paràmetres hem d'actuar per assolir els objectius que desitgem i per evitar les desviacions perniciosos. Amb el mateix rigor, haurem de veure si hi ha defectes i poden deduir-se responsabilitats a partir dels controls que hem elaborat i de les seves conclusions, ara que ja són fermes i solvents.

Per poder formar un judici real i ajustat, és necessari contemplar tots aquests elements un per un. I, sense que això suposi un obstacle per a la valoració política, cal que els avaluem amb esperit a la vegada exigent i constructiu. D'aquesta manera ajudarem que la nostra convivència política i social, la nostra manera d'actuar so-

bre els afers del país, conservin l'alt nivell de respecte i d'entesa mutus que han caracteritzat els darrers anys de la vida política. La degradació d'aquest grau de respecte perjudicaria totes les forces polítiques en un termini mitjà o llarg i desmanegaria el clima privilegiat que havia definit fins ara el nostre model de debat polític.

Per altra banda, he de reafirmar el compromís i la determinació del Govern, com a primers interessats, que un tema tan important i tan sensible com és la formació dels treballadors resti fora de qualsevol mena de dubte i d'inseguretat. Tinc la plena convicció que la claredat, el rigor, la transparència i la igualtat són la base de la gestió dels fons ocupacionals; que aquests paràmetres estan garantits pels mecanismes de control de la Generalitat i externs –com quedarà palès en el transcurs de la meua intervenció–, i que la gestió que s'està duent a terme permetrà mantenir i millorar la confiança dels ciutadans en les polítiques públiques d'ocupació i en l'assoliment dels nostres objectius. És a dir, aquests objectius són: la millora de la formació dels aturats; la qualitat en els programes de reciclatge, sobretot en temes tan importants com ara les noves tecnologies; el servei efectiu a les necessitats de les empreses, i l'atenció preferent als col·lectius de difícil inserció laboral.

Si tenim en compte tot això, i per tal de sistematitzar la qüestió i oferir-ne a la cambra una fotografia completa, centraré la meua intervenció en tres punts: primer, detallaré els aspectes relatius al model de formació ocupacional vigent fins a l'actual legislatura, considerant la seva definició, adaptació i resultats quantitatius i qualitatius, aturant-me especialment en els controls i els seus resultats; segon, informaré la cambra dels acords amb la Comissió Europea respecte a les retencions cautelars de fons afectats per processos judicials de l'etapa en qüestió, i tercer, exposaré el nou model que estem vertebrant, la seva formulació, la discussió amb els agents socials i els mecanismes de control, inclosa tota l'activitat feta enguany.

Com vostès ja saben, Catalunya ha estat capdavantera en la reclamació de les transferències en matèria de treball, intermediació i formació. L'any 1992 s'inicia el procés de transferències de formació ocupacional a la Generalitat de Catalunya. Aquest procés s'ha produït gradualment i es clourà amb la implantació del nou Servei Català d'Ocupació, que aquest Govern posarà en funcionament des d'un clima de diàleg amb els agents socials, administracions locals i altres administracions.

L'any 1995, davant la resistència del Govern socialista per traspassar les polítiques actives, i emparant-se en la legalització de les agències de col·locació sense ànim de lucre, la Generalitat de Catalunya va crear una agència pròpia d'intermediació: el Servei Català de Col·locació. Ho va fer amb el propòsit d'oferir un servei a la societat que permetés intermediar en el mercat de treball amb més transparència, eficàcia, eficiència, rapidesa i seguretat que el sistema de l'Inem d'aquell moment. El Servei Català de Col·locació va néixer en el marc del Consell de Treball de Catalunya, amb el suport i reconeixement dels sindicats i les organitzacions empresarials.

Un dels principals objectius del Servei Català de Col·locació era aconseguir la coordinació dels mitjans d'intermediació existents i de nova creació i exercir una actuació comuna per mitjà de l'homogeneïtzació de criteris. Un altre objectiu, tant o més important, era l'apropament d'aquest servei al ciutadà. És per això que des de l'inici es van adherir a la xarxa del Servei Català de Col·locació les organitzacions empresarials i sindicals, els centres de formació ocupacionals i els gabinets d'orientació, així com diferents punts d'informació de la Generalitat de Catalunya. Dit amb altres paraules: era un servei que ha comptat sempre no només amb l'Administració, sinó també amb la societat civil.

Amb la creació del Servei Català de Col·locació la Generalitat de Catalunya va incorporar a la seva acció de Govern la intermediació laboral, un nou i molt important instrument de política ocupacional que fins aleshores era gestionat exclusivament pel Govern central. El País Basc, Galícia, Castella i Lleó, Andalusia, Balears i, a Itàlia, la província de Bèrgam i la regió de l'Apúlia van seguir models semblants, mitjançant la signatura de convenis de cessió d'ús amb la Generalitat de Catalunya. Per la seva banda, Canàries ha desenvolupat un sistema molt similar.

L'any 1998, el Govern de l'Estat va traspassar a la Generalitat de Catalunya la competència en matèria de polítiques actives i, per tant, d'orientació professional i d'intermediació laboral, i una xarxa d'oficines provinents de l'Inem, avui oficines de treball de la Generalitat.

Per afavorir la més ràpida integració possible de les polítiques actives i el Servei Català de Col·locació, Catalunya va prendre la iniciativa d'impulsar i demanar a l'Inem i al Ministeri de Treball la definició d'un model de sistema públic d'ocupació mixt, participat entre les comunitats autònomes i l'Estat. La iniciativa va ser secundada immediatament per Galícia i Andalusia; posteriorment, s'hi van incorporar la majoria de les comunitats autònomes i es varen definir els principis del nou sistema d'intermediació que finalment permetrà la integració de totes les xarxes. Actualment, el projecte es troba en fase de definició. Els esforços del Departament en aquest àmbit se centren a insistir en l'acceleració dels treballs d'aquest projecte anomenat Sispe.

Pel que fa a l'avaluació objectiva dels resultats de l'aplicació d'aquestes polítiques en el període 1994-1999, convé recordar que es van programar gairebé cinquanta-cinc mil accions de formació ocupacional, amb gairebé vuit-centes mil places. Aquestes accions van suposar un total de més de dotze milions d'hores impartides de formació. Aquestes accions inclouen l'oferta formativa que es desenvolupa en col·laboració amb el Fons Social Europeu, adreçada als treballadors en situació d'atur i ocupats, i també la que correspon al Pla FIP, adreçada, en aquest cas, únicament, a treballadors desocupats. La major part dels recursos es van destinar a les persones aturades; concretament, el 79%, és a dir, de cada 100 pessetes destinades a la formació, 79 van ser adreçades al col·lectiu de persones aturades i 21 a persones ocupades.

Conjuntament amb el diàleg social i el creixement econòmic d'aquests cursos de formació ocupacional, va millorar l'ocupabilitat i va proporcionar-se que l'atur registrat a Catalunya evolucionés favorablement al llarg d'aquest període. De fet, les estadístiques així ho constaten. Des de l'any 1994 fins al 1999, l'atur ha disminuït un 48%; en canvi, a Espanya aquesta disminució ha estat del 37,6%. En aquest mateix període, l'atur masculí s'ha reduït, en termes relatius, del 57%; el femení, del 39%, i, el dels joves, del 75%. En aquests mateixos anys, a més, s'ha aconseguit reduir la temporalitat, amb una intensitat més elevada que al conjunt d'Espanya. Concretament, a Catalunya ha passat d'una taxa del 34,5%, el 94, al 28,8%, el 1999, i continua baixant. En canvi, a Espanya s'ha passat d'una taxa del 33,8%, el 94, al 32,8%, el 99.

Com a resultat dels controls ordinaris efectuats, relatius a les accions de formació ocupacional realitzades en el període 94-99, es van revocar o reduir subvencions per un import total de 3.225 milions de pessetes, afectant 3.379 cursos. En aquesta etapa es van implantar uns sistemes estàndard de controls basats, fonamentalment, en l'actuació del Servei d'Inspecció del mateix Departament, de l'actuació al territori de la xarxa dels promotors i de la intervenció general de la Generalitat de Catalunya.

Pel que fa al funcionament d'alguns dels controls extraordinaris, relatius al període esmentat, puc destacar el control *in situ* realitzat per la unitat administradora del Fons Social Europeu en els mesos de novembre i desembre del 98, a instància de la Direcció General V de la Comissió Europea, sobre els sistemes i procediments d'homologació de centres i programació de cursos cofinançats pel Fons Social Europeu.

Tot i amb això, els resultats positius i els controls existents, el sistema va patir ineficiències perquè es va primar la gestió per sobre dels controls formalistes i detallistes, tal com ja vaig dir en aquest Parlament. Que quedi clar que el sistema, globalment, ha funcionat, ha donat formació a milers de treballadors i ha donat, també, uns serveis a les empreses. Qüestió diferent és que sigui millorable i adaptable als nous temps, que és el que està fent aquest Govern i que determinades entitats o persones s'hagin aprofitat, com passa a qualsevol actuació de totes i cadascuna de les administracions. (*Remor de veus.*)

Dins d'aquest context d'un sistema útil que ha funcionat... No vull fugir d'estudi, i faré referència als casos judicials i a les auditories d'Economia i Finances per als anys 94, 95, 97 i 98, així com als últims esdeveniments relacionats amb la Comissió Europea.

En referència als centres Ceifsa, TEOSA i ANDSA, recordar-los que, el 9 de novembre, és a dir, finals de setmana passada, la Intervenció General va lliurar al Departament de Treball els informes d'auditoria, verificant els ajuts percebuts de la Generalitat de Catalunya amb participació dels fons socials europeus, pel que fa als exercicis 1994, 1995, 97 i 98. La Intervenció ha vist limitada la seva tasca investigadora i provatòria en el sentit que bona part de la documentació justificativa de les operacions subvencionades —originals de les factu-

res, rebuts, fulls de nòmina, comptabilitat—, així com la documentació administrativa de suport es troba en poder del jutjat que està instruint les actuacions judicials amb relació a aquests tres centres i, fins a data d'avui, el jutge ha denegat la possibilitat de tenir-hi accés. No obstant això, la Intervenció ha fet un informe i el Govern, ràpidament, l'ha tramès a aquesta cambra. En aquest Informe, la Intervenció General ha posat de manifest un conjunt d'incidències en la realització d'aquests cursos.

Programa de formació: la majoria d'experts que figuren a les fitxes de cada curs no coincideixen amb els que figuren en les temporalitzacions i en les justificacions econòmiques. La Intervenció entreveu la possibilitat que les accions no s'hagin pogut realitzar en els termes de les resolucions d'atorgament quant a la seva durada. No obstant això, és un extrem que no s'ha pogut constatar, atesa la pròpia limitació amb què s'ha trobat la Intervenció quan la documentació obra en poder del jutjat.

La Intervenció ha detectat alguna incidència respecte als requisits de la presentació de la targeta d'aturat, que també és un extrem sobre el qual no es pronuncia definitivament, atesa la manca de documentació abans esmentada.

La Intervenció observa presumptes irregularitats en els fulls de signatura dels alumnes, rectificacions amb corrector líquid, signatures en caselles que, prèviament, havien estat retallades indicant l'absència de l'alumne. Els resultats de les circularitzacions dutes a terme per la Intervenció indiquen l'existència d'alumnes que no van realitzar el curs en qüestió. En aquest punt els he de recordar —com he dit anteriorment en aquesta cambra— que aquest Govern i aquest conseller van prendre la decisió, després d'un procés de circularització, implementat sota el meu mandat, d'excloure del cens per aquesta causa, entre altres, les citades empreses. La Intervenció, en aquest apartat, torna a posar de manifest la limitació documental pel que fa als pressupostos, justificació econòmica de les subvencions, etcètera.

En aquest cas, es recolza, per fer l'anàlisi, en la comparació entre les justificacions econòmiques i els pressupostos presentats pel centre. Fruit d'aquesta comparació ha detectat desviacions per conceptes inferiors o superiors al 15%, importacions de compra de cursos en alguna empresa. Com a conseqüència d'aquestes diferències, la Intervenció proposa un reintegrament de 62 milions de pessetes, corresponents als tres centres i pel període esmentat. Tanmateix, considera que aquest import pot ser superior, fruit de les comprovacions, si les limitacions amb les quals ha hagut de treballar la Intervenció són superades, és a dir, si és que té accés a la documentació original que es troba en poder del Jutjat.

El que vull posar de manifest és que aquest Govern, mitjançant el Departament de Treball, ha iniciat el procés de revocació de les quantitats proposades per la Intervenció, amb la previsió que aquestes xifres poguessin, potser, incrementar-se com a resultat d'interrogants plantejats per la Intervenció, i que no ha pogut donar resposta per les limitacions que, probablement, ha tingut a l'abast, unes limitacions que també són pre-

dicables per a la intervenció, per al Departament de Treball i per al conjunt del Govern de la Generalitat. En aquest sentit, es demanarà a la Intervenció un complement d'aquest informe, a la llum del que disposa el text refós de la Llei de finances públiques en la modificació efectuada per la Llei del 1998, de 31 de desembre, i el seu Reglament. També sollicitarem que estengui la realització d'una auditoria als centres de referència, pel que fa al període relatiu a l'any 1999.

Tanmateix, les anomalies i irregularitats detectades —malgrat la limitació amb la qual ha hagut de treballar la Intervenció— han estat corregides i així ho reconeix textualment la Intervenció en el mateix document, amb l'Ordre de 25 de juliol de 2000, sobre justificació econòmica de les accions formatives, i l'Ordre de 14 de gener de 2000, per la qual s'aproven les bases reguladores que han de regir les subvencions relatives a accions de formació ocupacional. Malgrat que, com reconeix la Intervenció, sota el mandat d'aquest conseller, el Departament de Treball i el Govern han posat les bases per limitar, encara més, les possibles deficiències, els anuncio que, en aquesta línia, estem preparant una ordre destinada a dirigir la justificació —en aquest cas, material— de les accions formatives per evitar sobreimputacions en qualsevol línia.

Els informes elaborats per la Intervenció van ser lliurats pel Departament de Treball al Parlament de Catalunya amb caràcter immediat; així mateix, el Govern, mitjançant el Departament de Treball, està valorant la possibilitat de portar els esmentats informes posant-los a disposició del Jutjat d'Instrucció. D'altra banda, també està estudiant i prenent les mesures sobre possibles responsabilitats administratives i/o polítiques que es puguin derivar del contingut dels informes.

Una altra mesura, adoptada per aquest Govern i pel Departament de Treball, ha estat l'exclusió del cens d'entitats col·laboradores de les empreses Ceifsa, ANDSA i TEOSA, és a dir, la impossibilitat de sol·licitar i percebre subvencions de formació ocupacional. La baixa s'ha basat en irregularitats administratives estipulades com a causa d'exclusió en l'Ordre del 14 de gener de 2000.

D'altra banda, amb la finalitat d'assegurar el rescabament de la part de subvencions presumptament afectades per irregularitat, per iniciativa del Govern i, en concret, del Departament de Treball s'ha dictat una resolució de compareixença de la Generalitat, fa ja mesos, com a actor civil.

Hi ha un altre procés judicial pel que fa a la situació penal del grup Méndez: arran d'unes informacions que arriben al Departament de Treball sobre aquest grup, la Intervenció elabora un informe en el qual es detecten una sèrie d'irregularitats que podien ser constitutives de delictes. Els tribunals determinaran si ho són o no.

Això va provocar que es presentés en aquell moment, per part del Govern mitjançant el Departament de Treball, una denúncia amb data 17 de desembre de 1998, que va ser acceptada mitjançant provisió de 23 de desembre. A partir de la denúncia del Departament de Treball, el ministeri fiscal va apreciar indicis de delic-

te per falsedat en documents mercantils. Aquest tema actualment està pendent de resolució judicial.

Cal que els senyors diputats i l'opinió pública en general tinguin la certesa que el Govern i aquest Departament han iniciat l'acusació particular en aquest procés; és a dir, en els dos processos judicials que tenim en marxa –en els dos– ha estat la mateixa Generalitat. Un, a instància d'ella, l'inici del procés judicial; i en l'altre, una vegada iniciat, la seva compareixença..., de forma absolutament activa, i en funció de la informació que tenia en cada moment ha actuat amb total diligència i transparència. També, com tots els il·lustres diputades i diputats saben, en un d'aquests dos casos l'anterior conseller va ser objecte d'una querella; querella que vostès saben perfectament..., el conseller anterior ha quedat absolutament absolt la setmana passada.

Com a conseqüència de les presumptes irregularitats que les diferents auditories han posat de manifest, i com els il·lustres diputats saben, la Comissió Europea, davant de certes notícies aparegudes als mitjans de comunicació, quan es va tenir coneixement de l'existència de processos judicials oberts per possibles frauds –processos que els recordo, altra vegada més, que la Generalitat s'ha persona com a possible perjudicat–, va anunciar una possible retenció cautelar; possible retenció cautelar que en algun moment es va parlar de 10.393 milions de pessetes.

La posició del Govern de la Generalitat i també del Ministeri de Treball va ser que qualsevol retenció només hauria d'afectar els fons atorgats a centres amb processos judicials oberts. Aquesta posició se sustenta en el mateix Reglament i les decisions de la Unió Europea. D'acord amb aquesta voluntat, el Govern de la Generalitat, i a partir d'una reunió que es va celebrar a Brusselles, amb la comissària Diamantopoulou i jo mateix, es van assolir els següents acords.

Primer. La Comissió aplicarà el procediment previst per tal de suspendre la totalitat d'ajuts del Fons social europeu destinats al període 94-99, subscrits només als dos casos vinculats a processos judicials, que es troben..., per presumptes irregularitats i no pel total de l'import.

Segon. Per tant la Comissió, havent considerat la clàusula de suspensió dels ajuts estatals aplicat a les mesures de formació contínua, desbloquejarà les bestretes sol·licitades corresponents a 1999 que no hagin estat pagades fins al moment.

Tercer. A partir d'aquest criteri, el procediment establert respecte a la suspensió dels ajuts aplicarà el total del fons amb què el Fons social europeu va subvencionar els dos promotors implicats en els procediments judicials un cop descomptades les quantitats afectades per correccions financeres. Les quantitats implicades per suspensions sumen 6 milions d'euros, és a dir, 1.000 milions de pessetes per al període 1994-1999. A més a més, les autoritats catalanes i espanyoles s'han compromès a deduir de la reclamació del pagament final les despeses no elegibles identificables dels seus serveis d'auditoria. Recordin que la Generalitat de Catalunya està personada com a acusació, torno a dir, en els dos casos puntuals, perquè com els he dit al comen-

çament de la meua intervenció, en el dia d'avui, el Govern de la Generalitat i aquesta conselleria en particular som els primers interessats que el tema sigui transparent i no hi hagi cap ombra de dubte sobre l'atorgament de fons públics.

Quart. En aquest sentit, una vegada limitat i acotat el tema als dos casos concrets, la Comissió, d'entrada, decideix procedir al pagament de 4.260 milions de pessetes de les bestretes sol·licitades l'any 1999, després d'haver deduït les quantitats afectades únicament de manera cautelar fins que es pronunciïn els tribunals.

Cinquè. També fruit de la reunió que es va tenir amb la comissària, es va atorgar que es desbloquejarien els fons relatius a ajuts estatals. És a dir, els serveis de la Comissió transferiran aquests fons tan aviat com el programa d'ajuts a la formació català sigui aprovat per la Direcció General de la Competència i deduiran les quantitats afectades per suspensió.

Finalment, he de destacar també que els serveis de la Comissió van reconèixer els esforços fets per les autoritats catalanes per tal de fer més eficaços la seva gestió i els seus sistemes de control durant la programació del període 2000-2006.

Fins aquí, il·lustres senyores i senyors diputats, he exposat a grans trets l'origen i l'evolució del model de formació ocupacional vigent en el període 1992-1999, així com els mecanismes de control ordinaris i extraordinaris, i els seus efectes d'índole econòmica, administrativa i política que se n'han derivat i que se'n derivaran, i també les disfuncions, que el sistema vigent fins a l'actual legislatura havia permès que en algun cas particular, amb abusos de confiança, es trobés aquella escletxa que permetés incórrer en alguna presumpta irregularitat.

Recapitulant: recordin que fins ara també hem posat de manifest, i ho hem demostrat amb dades, que globalment el sistema ha funcionat, assolint uns resultats satisfactoris en els objectius de la política laboral ocupacional, que la pràctica totalitat dels centres col·laboradors han actuat correctament i que el personal que presta serveis al Departament de Treball ha tingut un comportament totalment professional i honest.

Ara bé, amb l'ànim de continuar situant el debat en una via constructiva, i d'acord amb el contingut formal de la sol·licitud d'aquest debat, és a dir, parlar sobre la gestió i el model de formació ocupacional de Catalunya, la majoria de les noves propostes ja estan en marxa i exposades en aquesta cambra en anteriors ocasions; configuren un model de formació ocupacional adaptat a les noves necessitats i als reptes que ens plantejarà l'esdevenidor.

De fet, ara els parlaré de compromisos i objectius de futur que ja estem aplicant, que van ser incorporats al programa electoral de Convergència i Unió, al discurs d'investidura i al programa de legislatura del Departament. S'han elaborat els criteris bàsics de la nostra proposta de reforma del servei públic d'ocupació, en el marc del qual s'implementaran les polítiques actives d'ocupació i la formació ocupacional com a part substancial, i amb la participació important de la societat

civil. Com els il·lustres diputats coneixen, els diferents serveis d'ocupació que promou el Govern i el Departament de Treball vénen prestats per una àmplia xarxa d'entitats col·laboradores, departaments de la Generalitat, diputacions, consells comarcals, ajuntaments, cambres de comerç, associacions, organitzacions empresarials i sindicals, empreses, centres de formació, fundacions, etcètera.

Les mesures que defineixen el model de servei públic d'ocupació de Catalunya s'inscriuen i estan d'acord amb els criteris anunciats a les cimeres de Luxemburg i de Lisboa: millorar l'ocupabilitat i reduir les deficiències en matèria de qualificacions; donar una major importància a la formació contínua com a component bàsic del model social europeu; augmentar l'ocupació en els serveis, inclosos els serveis personals; fomentar tots els aspectes d'igualtat d'oportunitats.

A partir d'aquests grans principis orientadors, ja des de l'inici d'aquesta legislatura, s'han introduït modificacions ja vigents durant aquest any 2000. Es concreten bàsicament en les mesures següents. Quaranta dies després d'haver-se format el Govern de la Generalitat actual, i amb les vacances de Nadal pel mig, el dia 14 de gener de 2000 es va establir la nova ordre de bases de subvencions de formació ocupacional, programes experimentals i de reciclatge, cosa que implica un nou marc general de regulació d'aquests programes. D'aquesta ordre es desprèn la implantació d'un nou procediment de concurrència pública a les sis convocatòries de subvencions per a programes ocupacionals que s'han efectuat durant l'any 2000, que són referents a orientació, formació ocupacional, programes especials, experimentals, de reciclatge i plans d'ocupació. Podem assegurar que aquest nou procediment proporciona encara més transparència al sistema; un fet que s'ha corroborat en les conclusions de l'informe que ha elaborat la Intervenció General que els he esmentat anteriorment.

Específicament, pel que fa a la formació professional ocupacional, s'ha aplicat un procediment homogeni d'avaluació de totes les entitats col·laboradores en base a tretze criteris reguladors. Aquest nou procediment d'assignació dels recursos preveu una distribució en funció de les necessitats reals dels treballadors de Catalunya tenint en compte de forma principal diferents tipus de col·lectius beneficiaris, una distribució territorial proporcional que integri criteris de solidaritat, el nivell d'inserció assolit en exercicis anteriors i, entre altres paràmetres i col·lectius, posar també un especial èmfasi en la cura i promoció dels nous filons i la programació de pràctiques en empreses.

Respecte a la solidaritat territorial volem dir que per destinar els fons referits a accions en matèria de foment d'ocupabilitat dels treballadors i treballadores s'estableix una distribució territorial proporcional, amb una discriminació positiva per aquelles zones en les quals es consideri que cal donar un impuls en pro del reequilibri territorial.

Una altra gran novetat, que també va incorporar aquella ordre de bases, va ser incorporar un sistema al més

complet possible per detectar les necessitats del mercat de treball a Catalunya.

Aquesta diagnosi s'elabora per primera vegada tenint en compte les recomanacions procedents de les trenta-dues meses locals d'ocupació, pel que fa a la definició de l'oferta necessària al territori, pels diferents sectors d'activitat. Com vostès ja saben, parlar de meses d'ocupació implica fer referència a la participació no només de la Generalitat sinó de la patronal, els sindicats i l'administració local.

I, finalment, un altre mitjà per fer definir les necessitats reals del mercat laboral de Catalunya serà la imminent posada en marxa de l'observatori de mercat de treball, al qual em referiré més endavant.

Queda clar, doncs, que amb el disseny i execució d'aquest nou procediment d'avaluació i de gestió dels atorgaments de subvencions a les entitats col·laboradores s'afegeix més objectivitat i rigor al sistema.

Durant aquest any 2000 s'ha procedit a la publicació dels atorgaments de formació ocupacional a la premsa escrita i a la web del Departament de Treball. Així mateix s'ha publicat al DOGC les subvencions atorgades a totes les entitats col·laboradores en matèria de programes de formació professionals, i afins, de caràcter ocupacional. S'ha establert un nou sistema d'informació dels cursos i de preinscripció en totes les oficines de Treball de la Generalitat, amb la voluntat d'oferir a les persones en atur tota la informació de l'oferta aprovada en cada demarcació i la possibilitat de la seva inscripció immediata en un curs, des de la mateixa oficina de Treball de la Generalitat.

En la mateixa línia de publicitat i transparència s'ha presentat l'Informe de gestió del primer semestre del 2000 al Consell de Direcció del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, que està integrat pels agents socials, econòmics i l'Administració local de Catalunya. Per exemple, el 30 de juny del 2000 s'havien atorgat subvencions per valor de 22.850 milions de pessetes a 1.600 entitats, administracions i centres, i a favor de 173.000 beneficiaris, aturats i ocupats que hauran de participar fins a final d'any en aquests programes. La distribució d'aquests 22.850 milions d'enguanys és la següent: 29% a centres de formació, 27% a l'Administració local, 25% a associacions i fundacions, un 13% a les organitzacions sindicals i patronals i un 4% a patronats de formació professional, i un 1% a les universitats i gabinet d'orientació respectiva.

A títol d'exemple, en l'àmbit de les actuacions ordinàries de formació ocupacional adreçades a persones aturades, d'aquests, un 13,4% s'han destinat a accions específiques per a dones, el que no vol dir que la resta no pugui anar tant per dones com per homes; un 9,11%, a accions específiques per aturats de llarga durada i/o a majors de 45 anys, i un 14% de places de formació per a joves que no han superat l'ESO mitjançant programa de garantia social. Tot això, a banda de la participació d'aquests col·lectius a la resta d'actuacions ordinàries de formació. Són accions específiques per actuar positivament, a més a més de la possibilitat que tenen d'anar pels canals, diguem-ne ordinaris.

A més, vull destacar l'existència de programes integrats i específics per a col·lectius amb especials dificultats, als quals s'han destinat 1.235 milions de pessetes, i un 25% d'aquestes actuacions s'han adreçat a persones amb disminució, un 13,7% a immigrants i un 60,8% a altres col·lectius d'especial dificultat com són, principalment, persones que es trobaven en situació de drogaddicció, etcètera.

Com poden veure, s'ha fet un esforç important per atendre les necessitats de les persones que tenen més dificultats per accedir al mercat de treball. I en aquesta línia s'ha adaptat la normativa per tal que els menors estrangers puguin, també, participar en els programes ocupacionals; això es va fer des del Govern de la Generalitat mitjançant els departaments de Benestar Social, Justícia i Treball.

Vull destacar la importància d'aquesta mesura, una iniciativa d'aquest Govern amb relació als joves menors immigrants en situació de residència irregular, perquè puguin accedir a programes de formació que els facilitaran la seva integració sociolaboral. Paral·lelament s'ha preparat amb l'INEM la incorporació de la xarxa pròpia d'intermediació de demandes i ofertes al Sispe, per tal d'integrar-la amb la resta de comunitats autònomes i l'INEM.

El Govern de la Generalitat i el Departament de Treball, ja, a Catalunya, està impulsant no només la integració que tenim amb la xarxa europea sinó que, també, estem impulsant la integració amb la xarxa estatal, i que es produirà en funció d'un calendari comú amb la resta de comunitats. També cal destacar –durant aquests primers, no arriben a onze mesos– la constitució del Consell Català de Formació Professional que permetrà la integració dels tres subsistemes de la formació.

Pel que fa, ja, a les convocatòries, no del 2000, sinó de l'exercici 2001, vull destacar dues coses. Primera, l'anticipació, atès que s'han obert sis convocatòries de subvencions, que són les següents: tallers d'ocupació, formació ocupacional, accions integrades per col·lectius especials, escoles tallers, cases d'oficis i plans d'ocupació per entitats sense ànim de lucre. I, segon, que ha estat presentada l'oferta formativa ocupacional prioritària per l'any 2001 als agents socials, a partir de les recomanacions de les mesures locals –ho torno a dir–, integrades per sindicats, patronals i ajuntaments, i que aquestes orientacions relatives a l'oferta necessària en els diferents territoris ha estat, també, informada a totes les entitats col·laboradores, amb caràcter previ a la presentació de les sol·licituds. Estem parlant dels cursos del 2001 i, això, ja està fet a hores d'ara.

En aquest moment, un objectiu prioritari del Govern a l'àrea d'ocupació és presentar als agents socials un esborrany d'un nou marc normatiu regulador del futur Servei Català d'Ocupació. Aquest esborrany, que presentarà aviat el Departament, serà fruit de la proposta que ja va ser presentada abans de l'estiu als mateixos agents socials, i de les esmenes incorporades dels documents que s'estan fent arribar recentment. El nostre compromís amb els representants de Comissions Obres, UGT, Pimec, Sefes, foment de treball, Associació Catalana de Municipis i Federació Catalana de Muni-

cipis és, un cop lliurada aquesta proposta d'esborrany, de treballar conjuntament fins a la concreció definitiva del futur marc normatiu del nou Servei Català d'Ocupació.

Els agents socials i els representants del món local coneixen els documents que els he comentat i han compartit amb nosaltres que aquesta concreció del marc normatiu estigui definida, si és possible, abans de final d'any. Per la nostra part em permetré fer-los una síntesi d'allò que ha estat la proposta del Govern als agents socials amb relació al que hauran de ser els principis rector del futur servei. En aquest nou context, les OTG tindran un paper destacat en termes d'informació i de gestió de cara al ciutadà, i, també, es continuarà fonamentant en la societat civil. L'objectiu bàsic del nou Servei Català d'Ocupació serà donar resposta ràpida i eficaç a les necessitats dels seus usuaris, treballadors i empreses. El Servei Català d'Ocupació ha de ser un referent com a sistema públic d'orientació, formació i intermediació ocupacional, eficaç i eficient, rigorós, de qualitat, de prestigi i obert a la participació social. Els objectius bàsics que aspirarà consolidar, el Servei, en l'etapa plantejada són els següents: la integració de les dues xarxes telemàtiques, com ens ha assenyalat, i la qualitat en termes de resposta a l'oferta i la demanda.

En aquest document es detalla: paper d'oficines de Treball de la Generalitat, dels CIFO, dels centres col·laboradors, la necessitat que els centres col·laboradors passaran un programa d'homologació, etcètera.

El Departament de Treball i el Govern impulsaran amb el consens i la participació de les organitzacions empresarials i sindicals la formació professional permanent, també, dins d'aquest nou Servei públic d'ocupació, al llarg de la vida activa dels treballadors i treballadores. Un objectiu a assolir en aquest àmbit serà, com ja s'està fent per part dels departaments de Treball i Ensenyament, prestigiar la formació i, dins d'aquesta formació, la formació permanent, i aconseguir que les persones l'associïn a una necessitat per garantir l'ocupació i a una oportunitat de promoció professional.

En especial, caldrà impulsar campanyes de promoció amb relació a determinades professions d'escàs atractiu social, malgrat la seva alta demanda i possibilitat d'inserció. Aquesta promoció de determinats oficis o professions s'impulsarà amb la col·laboració dels diferents departaments implicats i amb la col·laboració del món empresarial i sindical.

L'observatori. Moltes vegades, des d'aquest faristol, hem assenyalat que serà una realitat o, més ben dit, els primers resultats o dades del seu funcionament, concretament sobre l'atur i la contractació, els tindrem al final d'aquest mateix any, i els corresponents a la formació, a començament de l'any que ve. El model que proposem inclou, en definitiva, tots els elements que reclama una concepció dels serveis ocupacionals, en línia amb les directrius europees i d'acord amb la voluntat de contribució en la millora i sostenibilitat de l'estat del benestar. Ens correspon, correspon especialment a aquesta cambra, concretar la voluntat de dotar el nostre país amb aquesta eficàcia d'instruments moderns, en línia, amb el requeriment de les noves realitats.

En resum, il·lustres diputades i diputats, el sistema globalment ha funcionat bé, perquè ha estat útil en la formació de milers de treballadors a Catalunya. Tot i això, s'ha constatat que han existit unes anomalies molt concretes, les quals han generat tres conseqüències, algunes estan subjectes a resolució judicial en què el mateix Govern s'ha presentat com a part interessada. Segona, hem posat les bases i nous mecanismes de control per evitar que aquestes deficiències puguin tornar-se a produir. Quant a la tercera conseqüència, dos fets dels quals se n'ha tingut constància aquesta mateixa setmana són: la concreció d'una retenció formal de 1.000 milions de pessetes i la recepció d'uns informes d'auditoria que posen de manifest l'existència de possibles deficiències.

Aquests fets comportaran que es determinin les pertinents responsabilitats que se'n derivin.

En aquesta legislatura s'han implementat i s'han posat en marxa les bases per millorar l'eficiència del sistema tot evitant, en la mesura del possible, que aquestes deficiències i irregularitats, avui ja acotades, es puguin tornar a produir. Provar l'eficiència de les mesures introduïdes en el transcurs de la present legislatura és un dels punts que ha posat de relleu la mateixa Direcció Cinquena, quan diu que els serveis de la Comissió reconeixen l'esforç fet per l'Administració catalana per perfeccionar la seva gestió i controlar els seus sistemes de cara a l'actual programa del període 2000-2006, o les mateixes manifestacions que la Intervenció fa en els seus informes.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

La sessió es reprendrà aquesta tarda a les quatre.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del matí i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, per la lletrada Sra. Andreu i Fornós i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals i d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i els consellers de Medi Ambient i d'Interior.

El president

Es reprèn la sessió.

Prossegueix ara el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, i l'ordre d'intervenció serà de menor a major. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller, vull començar els meus raonaments amb una observació que no veig suficientment compartida des que es va iniciar l'assumpte que ha provocat aquest debat, ni, fins i tot, a la intervenció del senyor conseller. És a dir, que els principals afectats de l'anomenat «cas Pallerols» són les persones que durant un llarg període de temps no han pogut accedir al seu dret i al seu deure a la formació, perquè una irresponsable xarxa de negocis va acaparar una importantíssima quantitat de diners. Diners per enriquir-se una sèrie de particulars, i qui sap si té raó, ara, el tal Pallerols, que apuntava ahir un diari de Girona en una certa direcció.

Senyories, estem ja discutint monogràficament sobre la gestió i el model de la formació. I vull recordar a tothom que, com consta al *Diari de Sessions*, va ser el senyor Ribó, en nom del meu Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds, qui va fer la proposta en la seva intervenció quan es va fer el debat de política general. Una posició que després, feliçment, ha estat compartida per tothom. Així doncs, quan el conseller Franco ens diu a la seva intervenció que el debat és a iniciativa del Govern, deu ser formalment, però està intencionadament buscant un desencontre amb la veritat.

Aquest matí hem sentit coses ben curioses i no hem escoltat d'altres qüestions importants. Durant la seva intervenció, senyor conseller, un servidor estava pensant en el mestre Hitchcock i la seva pel·lícula *Rebecca*. Curiosament, la picardia del director de cine fa que el personatge, la tal Rebecca de Winter, no surti mai al llarg del film; vostè ha fet igual: *Rebecca* Pallerols no ha sortit en el seu guió. I, en aquest sentit, tinc una forta sospita: aquesta absència clamorosa és deguda a un oblit, intencionat o no, o és deguda a un acord entre Pallerols i el Govern de la Generalitat? Perquè aquest silenci, senyor conseller, és sospitos.

Perquè vostès, Govern català, han vingut aquí amb una intervenció blindada, búnqueritzada, com si diguéssim: «Aquí no ha passat res, tot va bé, excepte quatre imperfeccions irrellevants», que després han estat desmentides per la documentació de la intervenció. Que amb la seva narració, la narració de la intervenció, amb dades, s'acosta més al que hem vingut dient alguns que a tot allò que vostè, en nom del Govern, i el Govern han vingut dient des de fa alguns mesos.

Més encara: quan el senyor conseller ens diu que aquest assumpte de la corrupció —de «l'escandalosa corrupció», que ha dit, que m'ha semblat escoltar avui de la senyora Sánchez-Camacho, avui, a la roda de premsa— interfereix la vida política, està acusant l'oposició de no complir amb el seu deure? O potser està acusant de manera obliqua els mitjans de comunicació?

I quan el senyor conseller ens parla, amb poca responsabilitat, que això és moneda corrent a totes les administracions, i no diu quines, està a l'alçada de les circumstàncies d'un home de Govern? De cap de les maneres —sempre al meu parer. Qui digui això, sigui el Govern o no, fins i tot a l'oposició, sense proves, està posant en marxa el ventilador acusatori que desprestigia la democràcia i el sistema de partits. Qui tingui pro-

ves que acusi i, en cas contrari, que calli per sempre més o esperi a tenir-ne, de proves. Pensi, senyor conseller, que ha tingut una forta patinada, perquè dient que totes les administracions fan igual que vostès no ens ha desmentit que vostès fan el que nosaltres estem criticant, oi?

És fonamental discutir el caràcter de la formació i la xarxa institucional que posi en funcionament els processos formatius. Però verificar la gestió és imprescindible, perquè l'anomenat «cas Pallerols» és una conseqüència directa d'un model de formació profundament desfasat en el seu caràcter i a precari dels suficients controls participatius. Certament, això no exculpa pas l'illegal acaparament i el desviament dels fons, ni justifica tampoc la creació i el funcionament d'una trama suposadament hampona –suposadament hampona– que ha funcionat durant molt de temps, una trama de la qual, ben segur, amb el temps, i no llunyà, en sabrem més.

Hem dit que la nostra denúncia no és pas d'ara. Portem anys i panys rebent informació de les denúncies i denunciant tot un grapat d'irregularitats, algunes de les quals han estat ressenyades per l'informe que van rebre abans-d'ahir; un informe que demostra fins a quin punt s'ha organitzat la manca de control, fins a quin punt ha existit una ingent bossa de frau i de picaresques, fins a quin punt s'han facturat hores formatives que no corresponien a la realitat, fins a quin punt el professorat no era el convingut, fins a quin punt algú esborrava, amb Typp-Ex o sense, dades, noms i altres senyals, és a dir, allò que nosaltres vam denunciar fa temps aquí al Parlament, a Girona i a tot arreu, i fins a quin punt tot això significa una gran quantitat de diners, que alguns s'han emportat a la cartera –diners que no s'han quantificat fins ara. Qui sap amb quina connivència i fins a quin punt s'ha dissenyat una barroca enginyeria financera.

Davant tot això, el Govern català ha restat, primer, mut, solidàriament mut, i després, organitzador de la més àmplia confusió. Aquest Govern, per això i per més coses, mereix la més rotunda reprovació. Reprovació perquè no ha gestionat ni ha fet gestionar un determinat model; un model que no servia, de cap de les maneres, dit sigui de pas. I reprovació perquè no volem ser estràtics; vull dir que no es pot parlar de corrupció escandalosa i després dir: «Ave Maria Puríssima», com pot dir –ho dic amb tota l'estimació– la meua admirada diputada Alícia Sánchez-Camacho. Amb tot el respecte del món: tinguin correspondència –no dic coherència, entenguin-me bé–, tinguin correspondència els diputats del Partit Popular de Catalunya entre les seves enèrgiques paraules i els fets. Correspondència, dic.

Parlem, doncs, d'un nou model i d'una estructura institucional també com a antídota a aquesta escandalosa corrupció. Un model que no ha funcionat globalment, senyor conseller, i la meua intervenció l'ajudarà a entendre-ho. Sóc de l'opinió que l'actual model de formació està definitivament esgotat pels canvis que introdueixin la nova tecnologia, els sistemes d'organització del treball i l'aparició de moltes subjectivitats dintre de la classe treballadora, dels assalariats nous i vells, amb ocupació o sense. És un model que s'ha distanciat molt més, també, perquè durant tot un any s'ha incomplert

compulsivament el naixement, la posta en funcionament de l'observatori del mercat de treball, que podia haver-nos situat davant d'una millor radiografia de com estan les coses. Vull insistir que tal instrument, l'observatori, és de capital importància per a les polítiques formatives i ocupacionals, és clar que sí, que no s'ha posat en marxa per, com a mínim, una actitud escassíssimament diligent de la Conselleria de Treball.

Senyories, l'actual model està allunyat del món de la producció i els serveis realment existents, que estan en permanent mutació i canvi, i per això no ha funcionat mai bé; que es preocupa més d'una formació indistinta i escassament personalitzada; que s'orienta, com si diguéssim, *al tuntún*, a qui caigui, a cobrir l'expedient. I és aquest caràcter indiferenciat el que dona peu a les més espectaculars irregularitats financeres, de les quals l'anomenat «cas Pallerols» és un exemple reconegut.

Vull dir amb tota claredat que el Govern català s'ha instal·lat en aquesta indistinció de les pràctiques formatives. I ho ha de reconèixer obertament, i s'ha de reconèixer obertament. I és aquesta indistinció el que qüestiona el que vostè ha dit: que el model és globalment vàlid. He dit que el model té un caràcter centralista i centralitzant i que no disposa dels necessaris controls democràtics per a verificar dos elements importants: la idoneïtat i la qualitat de la formació, d'un costat; i la transparència dels recursos financers, de l'altra banda.

Els científics socials, senyor conseller, diuen que la formació i els seus processos formatius estan més en funció d'una lògica fordista que amb relació al món d'avui, en què el fordisme es troba, potser, en una crisi ja definitiva. Més o menys, café per a tothom, sense tenir en compte les diversitats i especificitats entre sectors i subsectors, entre territoris, entre les diverses tipologies de centre de treball. Aquest caràcter centralista, senyors meus, ja interessava el propi Govern català, precisament per centralitzar la manca de control. I és això el que qüestiona la validesa –segons vostè, la validesa– del model actual. Una part dels resultats de tot això és: importants bosses de desocupació en determinats grups etaris i absència endèmica de mà d'obra en alguns segments socials que tots tenim al cap. Que provoca una tragèdia de doble fatalitat: atur en alguns sectors i demanda d'ocupació en d'altres, una absurda llei que observen els poders públics de manera resignada, tant a la indústria, als serveis i a l'agricultura.

Si parlem així és perquè els fons, els recursos, vull dir, són un suport important, és clar que sí, però tan sols un suport del tipus de formació i del caràcter d'aquesta. I si considerem que la formació no és una variable independent de la tecnologia, innovada o no, hem de dir que el futur model, el que està per construir-se, no pot seguir desvinculat dels processos en curs, que és el que està passant fins ara i el que ha passat fins ara. I si la formació té un destinatari, la gent corrent, la gent de carn i ossos, els processos formatius no poden estar separats dels anhels de les persones. De manera que es tractaria de formular un circuit que contempli la producció i els serveis de la nova i la vella economia, la formació i la gent. Així, es podria començar amb un bon peu, i compte a deixar a la «cuneta» diverses categories assalariades i entrar solament al món, avui, d'una

elit de la nova economia. O la formació és inclusiva o no estem parlant de res que valgui la pena. Serà *más de lo mismo*. Mantenir les actuals rutines representaria allunyar-nos de les grans interferències i dels grans estímuls de la globalització de l'economia. Mantenir la peresa intel·lectual ens porta a l'endarreriment econòmic i al «despilfarrament» de les potencialitats de la gent, i a l'exclusió de milers i milers de persones. Bona part de tot això ha succeït i està succeint, al temps que es produeix un acaptament de fets formatius en determinades especialitats d'elit, les relacionades amb aquest món de la nova economia o d'aquella gent que té poc o molt poder contractual.

Els processos en curs es caracteritzen per una permanent reestructuració i innovació, i les seves concrecions tenen una experiència de vida molt curta. S'està organitzant la *vida breve*, l'esperança de vida curta de les innovacions tecnològiques. Reestructuració i innovació que provoca els desafiaments, amb efectes simultanis, en l'ordenació dels mercats, els sistemes d'empresa, la divisió tècnica del treball i els rols determinats per la constant mutació de les tècniques productives i organitzatives i de la mundialització i transmissió de missatges, informacions i els canvis. I és obvi que tot això, senyor conseller, exigeix una més gran versatilitat possible del treballador, també com a llei social de la producció. Versatilitat del treballador perquè pugui establir un fort vincle amb la flexibilitat, la flexibilitat positiva; versatilitat perquè la persona pugui afrontar el repte de la mobilitat, tant la funcional com la geogràfica. Ara bé, la versatilitat ha de comptar amb l'instrument de la formació. D'una formació *ad hoc*. Així, doncs, s'ha exigit als treballadors la mobilitat i a la versatilitat sense procurar posar en marxa una formació simètrica a tot això. I per això el model és invàlid, no és vàlid.

I és obvi que, si considerem la innovació com quelcom constant, es necessita una formació durant tota la vida laboral de la gent. I també com a contraindicació que el lloc de treball permanentment fix –tal com l'hem conegut fins ara– no és ja el model dominant. He dit «el lloc de treball tal com l'hem conegut fins ara», que posa en entredit les actuals pràctiques formatives enfocades com ahir, quan existia la Heidelberg, aquella impremta alemanya, a les imprentes catalanes. De fet, el que convé no és solament la formació puntual, ans al contrari, el que cal és fer de la formació un objectiu estratègic de la societat i de coresponsabilitat a l'empresa també en termes d'inversió, d'una política de formació permanent. I parlo d'aquesta manera perquè les empreses són molt sovint massa sordes i força desresponsabilitzades enfront del problema de la salvaguarda i l'enriquiment del patrimoni professional i cognoscitiu dels treballadors –i cognoscitiu també.

I dic més: el sistema d'empresa ha d'assumir la salvaguarda del patrimoni professional acumulat, de la mateixa forma que assumeix el valor del capital invertit en tecnologies avançades. Perquè s'ha d'intervenir en la flexibilitat del treball, en la producció lleugera, en el *just in time*, en el control de la qualitat. I també perquè la vella divisió del treball entre investigació, producció i execució està superat en part, senyor conseller. Amb relació a això, ens surt una pista: la necessitat que la

formació sigui polivalent. Perquè la metàfora de la mona ensinistrada que deia l'enginyer Taylor ja no existeix: és una rèmor del món de la flexibilitat i de les grans mutacions que coneixem. El que correspon avui, i d'ara en endavant, és allò a què Karl Marx es referia com la *general Intellekt* o coneixement i pràctiques interdisciplinàries.

El cas Pallerols, l'anomenat cas Pallerols és, de ben segur, l'assumpte més escabros, però no l'únic, referit als diners de la formació, i el que ha provocat més mentides i encobriments per part dels poders públics a casa nostra. Senyories, s'ha de posar en marxa un nou sistema de control democràtic, que no solament afecti el control dels diners, sinó també la naturalesa de la formació i dels diners de manera simultània. Una esquemàtica verificació de l'actual model és: les administracions gestionen els fons que es destinen a formació de manera unilateral. Unilateral, en aquesta cas, no vol dir res despectiu, vol dir funcional. Aquesta manera de fer les coses ha caducat espectacularment pel raspall de Pallerols i les seves amistats.

I el model que necessitem ha de ser, segons nosaltres, de codeterminació, és a dir, d'assumpció plena del caràcter tripartit Administració, agents socials i operadors econòmics, del caràcter de la formació i dels recursos *ex ante* i *ex post* de les pràctiques formatives. És clar que sí, amb normes clares i conegudes per tothom que evitin consociacionismes vells i nous, per no sortir d'Anàs i entrar en Caifàs. Estic parlant de gestió compartida, que és, a més a més, el que reclamen els sindicats catalans, tal com es pot veure a l'important document titulat *Propostes sobre el servei públic d'ocupació*, que nosaltres recolzem.

Ara tenim, senyor conseller, senyores i senyors diputats, un incipient material per posar en marxa allò que el Parlament ha aprovat recentment i que vostè no ha citat, i era extraordinari per provocar un nou itinerari en tot això. És a dir, tot respectant l'autonomia dels agents socials, cal un pacte social davant la innovació tecnològica. Una oferta que no ha estat publicitada encara a la Conselleria de Treball desaprofitant el temps, potser per les turbulències que estem aquí debatent. Aquesta nova contractualitat que ha indicat la cambra pot ser un element de reorientació d'almenys algunes importants qüestions que estem tractant.

Doncs, bé, amb aquest instrument negocial pot obrir-se un nou camí per vincular tot un seguit de coses que, molt deficitàries encara, constitueixen mecanismes de fre, també, per a l'eficiència del centre de treball. I un d'aquests taps és la inadequació d'una important quantitat de fets formatius que invaliden el que, segons vostè ha dit, de la validesa del model. Una formació lligada –ho he insinuat abans– a la qualitat dels productes, béns i serveis com a vincle amb els usuaris. És a dir, fonamentant una intervenció sobre la qualitat dels productes cada cop més demanats en clau personalitzada. Atenció: una qualitat i morfologia del producte, allò que els americans en diuen l'*styling*, que cada vegada és més el resultat entre la comunicació directa entre l'usuari i el treballador. I això demana una formació simètrica per a aquesta novetat del món contemporani.

Una formació com a exigència d'un treballador capaç d'intervenir i resoldre una sèrie de problemes del control d'una xarxa sempre més complexa de màquines intel·ligents. Amb tot un seguit de problemes enfront dels progressos de la informàtica per establir relacions directes i en temps real entre les senyals, els impulsos del mercat i l'activitat productiva. Una formació que podria donar-se en hores de treball, és a dir, en el marc de la jornada laboral, com marquen ja alguns convenis col·lectius del sector del transport i les comunicacions, federació on jo estic afiliat. Parlo, senyories, dels convenis col·lectius també com a instruments propers a la gent i a la realitat socioeconòmica perquè la proximitat és fonamental i, en aquest sentit, val la pena seguir apostant per les mesures locals d'ocupació també com a eines properes a la gent en tot allò que fa referència a la formació i al paper de les oficines de treball de la Generalitat. I una formació que sí ha de tenir la màxima correspondència amb el treball que canvia, amb l'economia que canvia, que deu ser l'expressió de la necessària compatibilitat entre la producció i serveis, d'un cantó, i el paradigma mediambiental de l'altra banda. És aquesta, també, una de les més estridents llacunes que tenim als processos formatius.

Algunes coses de no menor interès. Els processos formatius no compten mai amb la seva corresponent formació humanística. L'actual model consolida, tal com diuen prestigiosos científics, persones-màquina. El que contrasta amb aquelles novetats de la necessitat de persones que venen coneixements i experiències, cada vegada més emergents en l'economia en xarxa. Una informació, senyor conseller: resulta que ja és moneda corrent la contractació de filòsofs –sí, de filòsofs– a les empreses multinacionals nord-americanes per als seus departaments d'investigació i de recerca, del *thing tank*. Així, doncs, o s'estableix l'adequada formació humanística a tots els nivells o el fet de pensar, també al món del treball, continuarà essent una zona franca, d'uns pocs amb l'objectiu de fomentar més persones amb disciplines de caserna, de taylorisme prussià.

Val la pena seguir atentament els arguments de Peter Brooker quan es diu que els tradicionals factors de la producció –els tradicionals: recursos naturals, mà d'obra i capital– no han desaparegut però s'han convertit en secundaris. Poden obtenir-se sempre que hi hagi saber i el saber en el seu nou significat és saber en tant que servei, saber com a mitjà d'obtenir resultats socials i econòmics. O sia –diem nosaltres–, el saber com a nova riquesa de les nacions; el saber com a instrument de la innovació sistèmica, una nova riquesa de les nacions constituïda avui, cada vegada més, per l'acumulació de capital i material, és a dir, l'univers inseparable de la investigació científica i tecnològica i la instrucció.

Possiblement, l'única cosa positiva de tota aquesta crònica és l'elaboració de la ponència per elaborar una nova praxi sobre l'ocupació i la formació, perquè aquest és un assumpte de país que convé capgirar, i cal un gir copernicà. Crido atenció. La ponència hauria d'arbitrar els mecanismes perquè la seva activitat sigui extrovertida als sabers dels agents socials i econòmics, i sigui sensible a d'altres experiències que funcionen

millor que a casa nostra, com, per exemple, les comunitats autònomes del país Valencià i Navarra, afortunades elles.

Ara podem donar un pas endavant. Llàstima que sempre quedarà la sensació que en relació amb l'anomenat «cas Pallerols» s'ha dictat una mena de llei de punt final, que deia ahir, per tal que no se sàpiga les responsabilitats, a fons, del triangle Andorra, Barcelona i Cantimpalos, la vila segoviana famosa pels seus xoriços. (*Rialles.*) Bé, demano disculpes als ciutadans de Cantimpalos, perquè jo tampoc vull passar-me mitja vida demanant disculpes per aquest exabrupte.

En resum, primer: que surti a la llum l'Observatori del Mercat de Treball com a eina important dels fets formatius. Publicitar l'oferta de pacte social per a la innovació tecnològica, i que lideri aquest projecte el Govern de Catalunya. Tercer: negociar amb els agents socials i els operadors econòmics el caràcter de la formació en tota la qüestió crematística dels diners, tot estipulant una gestió compartida, codeterminada, tripartida, que deia abans. Quart: propiciar que durant la jornada laboral s'imparteixin pràctiques formatives. Cinquè: proporcionar a les mesures locals d'ocupació recursos i instruments metodològics per identificar les necessitats formatives del sistema productiu i de serveis, amb elements de discriminació positiva per als sectors més febles, immigrants inclosos, i facilitant els dels sectors emergents. Sisè: un disseny específic per a la gent del camp –l'oblidada, per cert, en els discursos–, perquè hi puguin accedir amb tota la normalitat i eficàcia, tenint en compte la flexibilitat horària, la flexibilitat estacional, etcètera. I encarregar –setè– al Govern català l'elaboració d'un projecte de formació durant tota la vida laboral, encara que de moment sigui –és obvi– genèric i modest. I de manera transversal a tot això, l'adequada formació mediambientalística.

Senyores diputades i senyors diputats, darrerament estem parlant de relectures de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Doncs bé, si alguna vegada ens hi posem fil per randa, tinguin en compte que en el text que tenim des de 1979 la formació no figura com a dret –a la Constitució espanyola, sí–, i jo vull que això vingui també al nostre text; no hi figura. Demano amb tota la solemnitat dues coses. Primer, apuntar-nos això per quan arribi el moment, si és que arriba –que jo ho desitjo, que arribi. I segon, considerar mentrestant que la formació és un dret de nova ciutadania social. És a dir, es tracta de no esperar el dia D, el de la reforma de l'Estatut, com a fita canònica, per considerar que estem davant d'un dret bàsic per les sofertes persones que tots tenim a la boca amb més o menys freqüència.

Senyor conseller, si l'ofici de comptable és noble, la tasca del polític no ho és menys, però no les confongui. Vostè no és un comptable, és un home polític. Parli en aquesta clau, en clau política, perquè fins ara ha estat un comptable, que no és poca cosa, amb una petita excursió a la política dient tot un grapat de *mentirijillas* i de desencontres espectaculars amb la veritat. De totes formes, és un comptable que fins ara no ha sabut la diferència entre 400 milions –que ens va dir l'altre dia en comissió, amb tota la solemnitat– i els 1.000 milions que ens ha explicat aquest matí, i un polític que nega-

va tres vegades –com Pere el Pescador al seu mestre– la intervenció de Brussel·les en tota aquesta història i finalment acaba entrevistant-se amb la senyora Diamantopoulou. En fi, coses de la vida.

Senyor conseller, finalment li demano que retiri solemnement el que ha dit en relació que les denúncies que hem fet els grups de l'oposició estan interferint la vida política. Li demano, a més a més, que retiri que això passa a totes les administracions, a menys que porti un llistat amb noms i cognoms, i digui quines són. Perquè –i això sí que és una oferta d'*antagonismo colaborante*, que deia el senyor Massimo D'Alema– no vull que li pugui venir una allau de denúncies des dels quatre punts cardinals de la rosa dels vents. Almenys en això sigui curós.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest debat sobre l'ús dels fons socials destinats a formació ocupacional arriba lamentablement una mica tard. Fa tres anys vam tenir ocasió en aquesta cambra, arran de tres interpellacions, de debatre profundament el tema; hi va haver unes resolucions aprovades que no es van aplicar. I avui estem on estem.

Senyor conseller, la seva intervenció aquest matí ha estat una intervenció de manual, on no ens ha donat cap dada nova ni ha fet cap aportació política sobre les possibles responsabilitats que s'haurien de derivar d'aquesta situació. De fet, de vegades dóna la sensació que actua d'espàrring, senyor conseller. Però el que cal és que entrem a veure si hi ha aquestes responsabilitats i a la vegada que ens plantejem quin ha de ser un model alternatiu al de la formació ocupacional a Catalunya.

Comencem per les responsabilitats o les possibles denúncies. Estem parlant d'un cas que és o ha esdevingut una presumpta –presumpta– font de finançament d'algun partit; una presumpta font de finançament d'estructures d'alguna entitat socioeconòmica, i un presumpte enriquiment particular, en alguns casos clarament fraudulent, en d'altres legal però abusiu. Per tant, com parlarem després, un sistema que afavoreix una utilització abusiva d'uns fons, encara que sigui legalment, també falla.

Comencem per les responsabilitats dels beneficiaris. I aquests dies la premsa en va plena; la premsa en va plena, però, fins i tot de casos denunciats amb temps, que indiquen que efectivament alguna cosa no acaba de quadrar en la gestió d'aquests fons. Un exemple viscut de prop, diguem-ne; viscut de prop perquè la senyora Anna Maria Sabatés Marcè, casualment esposa d'un responsable comarcal d'Esquerra Republicana, va rebre a casa seva, doncs, fa un temps una carta en la qual se li notificava la celebració d'un curs i la participació en un curs anomenat Tècniques comptables informatitza-

des, per valor de 171.000 pessetes, per tal que ratifiqués si era així. Resulta que aquesta acadèmia que havia fet suposadament aquest curs era l'acadèmia Concepció Colomer Fonts, curiosament esposa del president d'Unió Democràtica del Ripollès.

Aquesta situació anòmla va ser denunciada i la resposta, amb data 13 d'abril del 1999, es limita a dir que hi ha un problema administratiu i que es farà una amonestació. Aquesta acadèmia enguany ha rebut, com sempre, més encara, subvencions per a nous cursos de formació ocupacional. És un dels casos, que no té res a veure amb el cas Pallerols, que va ser denunciat, i continuem igual.

Per tant, estem davant d'un problema més ampli que el cas Pallerols, estem davant d'un problema que efectivament pot afectar una suposada via de finançament irregular, quan hi ha aquestes connivències entre militància i concessió de cursos. Han sortit publicats els estudis i les relacions. En alguns casos potser estem parlant de simple clientelisme, simple amiguisme, i probablement no hi hagi un frau estricte en la utilització dels fons. En altres, en els pitjors –cas Pallerols i algun altre, com aquest que acabo d'anunciar i que es va denunciar en el seu moment– estem parlant de frau directe: empreses del tramet Pallerols, Centre Tècnic per la Dona, Efedí, Servipost, Instituto Superior del Marketing, Gestumer, Escola de Formació Ocupacional..., fins un total d'unes cinquanta empreses vinculades a una de les àrees de Govern. Lamentablement, no és l'únic cas. També n'hem sabut d'altres i alguns han acabat al jutjat. Hem sabut de BCN Formació, hem sabut de TFA Associats, hem sabut d'AGT, de Movilma, de Construccions Euro 3, de Canvi i Desenvolupament, i TRIAR, SL. Veurem el procés on acaba. Això són els fets dels beneficiaris, possibles beneficiaris, presumptes beneficiaris; responsabilitats en el Govern, perquè si això passa i algú se'n beneficia, algú té l'aixeta perquè se'n beneficiï.

Els informes de la Intervenció General són contundents. Jo crec que és un autèntic cop de maça a un model de gestió de fons ocupacionals. Només resseguint una mica el que diu veurem les fissures del model i tindrem les pistes per allà on no s'ha de continuar. Si em permetran vostès –segurament se l'han llegit–, en farem un petit esquema: informe que comença dient que exactament el 29 de juny de 1994 hi havia una valoració negativa del promotor de la Delegació Territorial de Barcelona i una nota després del de la Delegació de Lleida del gener del 95 on ja concretava, subratllava alguns casos de deficiència i d'irregularitats; un llistat, que no m'entretinc a llegir. No es va actuar. Sis anys, doncs, de retard, senyor conseller.

I el que diu aquest informe és que no es compleixen els requisits dels alumnes; les targetes de l'INEM no estan ben garantides, no estan clarament, doncs, normalitzades, o hi ha targetes absents; alumnes que fan cursos i estan treballant; absència de fitxes; repetició reiterada d'alumnes en cursos; alumnes que manifesten no haver assistit a cap curs –com hem vist en el cas que no té res a veure amb Pallerols, i que és habitual–; no-adequació de les hores aprovades a les realment realitzades; dificultats per controlar precisament això a l'hora de fer

l'informe; falten fulls d'assignatures –l'interventor ha tingut autèntics problemes per, de vegades, entrar a fons en alguna de les qüestions per manca de proves–; el problema d'assistència d'alumnes; irregularitats en els fulls d'assignatures; cursos d'alumnes amb dret a diploma inferior al 40%, cosa que teòricament no és possible; absències d'hores de formació pràctica fora del centre; no coincidència dels experts que figuren a les fitxes amb els que apareixen després –i, d'això, en podríem treure alguns casos més, si convé ja els els faré arribar, d'administratius que estan fent testos de psicologia en alguns centres d'orientació.

Malgrat aquest cúmul d'irregularitats, el Departament avala, va avalar, en aquest cas, insercions mitjanes superiors al 60%. I l'interventor diu i detecta que la despesa real de personal –i aquí hi ha el problema de tot el model, un dels problemes clau– docent és baixíssima en relació amb el conjunt: un 30% de mitjana; però això segur que és traslladable –segur–, i en tenim dades, a molts altres casos –30% de despesa estrictament docent–, i el gran bloc són despeses difícilment justificables; justificables sobre el paper, burocràticament justificables, però èticament injustificables.

En aquest cas s'imputaven, doncs, evidentment, algunes despeses d'aquestes, entramat d'empreses, que també és habitual, que estan a la mateixa seu i que serveixen per anar fent pilota i per anar inflant les factures. I, això, no és l'únic cas, només faltaria que una mica d'investigació periodística entrés en diversos –fins i tot, els actuals– receptors de fons per veure que hi ha entramats autèntics d'empresa, algunes en la mateixa seu.

Per tant, estem davant d'un model que fa aigües per totes bandes, senyor conseller. I, les conclusions de l'interventor eren clares. Deia: «Cal evitar la prospecció mal feta», que fan aquestes empreses per captar les necessitats; «cal evitar la confusió en la publicitat», es fa una confosa publicitat on es fan colar com a cursos oficials cursos que, a la millor, no ho són; «cal fer coherents els programes, tenir cura que hi hagi experts adequats, impedir irregularitats en les targes de l'INEM o en la documentació», que no permeten conèixer si no es controla això, si s'ha fet el curs o no; «evitar irregularitats en els fulls de signatures per assistència, evitar les desviacions de les justificacions en relació amb els pressupostos inicials». I, recomana, explícitament, «el Departament ha d'implementar un sistema de control de les justificacions adequat al volum de les subvencions gestionades». Què vol dir això? Vostès han d'«apretar» allà on fa més mal, que no passi com sempre, que hi ha acadèmies, centres que estan complint adequadament i els metral·len d'inspeccions, i alguns altres tenen la patent de cors. Està dient això, exactament, l'interventor en altres paraules.

Altres temes. Vostès tenen ara un problema de descongelació d'una part dels fons. Perquè una part dels fons..., amb la típica misèria catalana, com que no tenim formació continuada hem hagut de desviar fons ocupacionals a fer formació continuada. I, des d'Europa li diuen: «Escolti, això, ens ho hem de mirar: no acaba de ser ben bé la finalitat.» Li congelen la part, potser la descongelaran al final, però –problema tam-

bé afegit– tenim el tema que dèiem abans: la importància que adquireix en el volum del cors la subcontractació de cursos. Això és, ja, posar un límit. No pot ser que a la pràctica bona part de la despesa vagi amb aquesta bola, amb aquesta cadena de subcontractacions, que és per allà on es perd bona part de diners.

I una altra cosa que, d'alguna manera, es deriva d'aquest caos és una certa manca de coordinació, perquè ja podem anar proclamant la necessitat d'integrar els tres sectors de la formació, si dintre mateix del Govern hi ha dificultats de connexió entre la conselleria d'Ensenyament i la conselleria de Treball, per exemple, i la d'Indústria, que haurien d'estar absolutament connectades en aquests temes, i, també, per descomptat, i aquí afecta una altra responsabilitat política, les diputacions, que estan creant xarxes paral·leles amb el tema de Treball.

Per tant, una sensació, doncs, de model que fa aigües per totes bandes. Aquesta és la realitat que es desprèn dels informes de l'interventor i que és generalitzable, no en base a res, sinó en base a realitats i amb proves, diguem-ne recollides, generalitzable en bastants casos més i que, per tant, voldria i necessitaria un revulsiu.

I, en aquest sentit, des d'Esquerra entenem que hi ha d'haver, una mica en la línia que ja apuntava la Resolució de la Intervenció, una sèrie de propostes. Primera, per netejar tot el que cal netejar. És evident que aquest cas no està concentrat en el cas Pallerols i que d'informes tan ben fets –i en això, felicito la Intervenció– com aquests, se n'haurien de fer uns quants més, i en podem parlar de quins són, els casos. Primer, netejar.

Segon, actuació d'urgència amb relació a l'actual model. A l'actual model, abans que tinguem definit el nou, s'hi ha d'intervenir per evitar aquestes fugues que es produeixen a una sèrie d'àmbits, i sobre això, les recomanacions són clares –són del mateix interventor– i no les repetiré, hi ha una llista llarga i concreta de recomanacions que haurien d'implementar-se immediatament, immediatament.

S'haurien d'excloure cautelarment aquelles empreses que han estat denunciades, d'una manera o una altra, per irregularitats o possibles clientelismes. Això demostraria que vostè pren el timó i dona, realment, un cop de timó. I, evidentment, s'hauria de reclamar el retorn dels imports que, presumptament, han estat mal utilitzats. Delimitar, immediatament, el concepte de compra de cursos i determinar un percentatge petit de possible compra de cursos, és a dir, d'alguna manera, de desplaçament de cursos a empreses subcontractades. Això, com a mesures d'urgència.

Al costat d'aquestes mesures d'urgència, hem d'anar més al problema de fons del model. Em temo, senyor conseller, que aquí ens trobem, ens hem trobat, el gran problema és que vostès han dissenyat un model de repartiment de subvencions, però no un model de formació ocupacional. I aquesta és la mare dels ous. I, per tant, ens hauríem de posar a pensar en un model de formació ocupacional, on hi ha uns objectius, hi ha uns programes i es busquen els mitjans per tirar-los endavant.

vant, i no al revés –es té una subvenció i es dispara la repartidora, a veure qui va a buscar la subvenció.

En aquest sentit, seria bo pensar en la necessitat de distingir entre aturats amb possibilitats d'inserció i aturats amb dificultats d'inserció. Crec que són dos casos diferents i que nosaltres, des d'Esquerra Republicana, entenem –hi ha exemples d'algunes escoles sectorials vinculades amb patronals sectorials– que hi hauria possibilitats, perfectament, d'empalmar la formació professional reglada, els centres de formació professional reglada, les seves instal·lacions, que són cada cop més potents, amb uns centres d'excel·lència comarcals que ja estan en marxa, perquè siguin aquests llocs –la forma de gestió l'haurien de trobar, amb participació, evidentment, de patronals, sindicats i ajuntaments en la gestió, en el control de la gestió–..., però que físicament es fessin als centres de formació professional reglada, vinculats a la demanda clarament empresarial industrial. Perquè, quin és el problema que hem anat denunciant moltes vegades? Que fem cinquanta mil cursos de perruqueria, però ens falten matricers. Perquè cap acadèmia farà la inversió per tenir la màquina per fer matricers. I això, els matricers, els farem allà on tinguin matricers; formació professional reglada. I, si vostès no es posen d'acord entre conselleries, escolti, tenen un president –que no està present aquí, ara, per cert– que els hauria de coordinar. Per tant, primera qüestió.

Segona qüestió. És evident que hi ha una franja de població amb dificultats d'inserció, i a aquesta franja se li ha de buscar una altra via, entitats sense finalitat de lucre, ajuntaments –el tema dels nous jaciments crec que va molt lligat amb aquesta història–, accions comunitàries. Tot això és un altre paquet al qual es podria trobar una fórmula, perquè, realment, aquests sectors amb dificultats d'inserció tinguessin, també, la seva oportunitat. I una cosa, ja, pel camí: si hem d'anar al nou model –perquè hem d'anar al nou model, de cap a peu–, comencem a posar un límit de qualitat, un nivell de qualitat, que els centres en dos anys, màxim, hagin de garantir que apliquen els criteris europeus de qualitat, i, així, farem la tria. Serà la reconversió intel·ligent, no una reconversió basada en l'«amiguisme», que quedaran els que estan més ben connectats i plegaran els que no estan ben connectats. Que quedin aquells que ho fan bé i que pleguin aquells que són «xiringuitos».

S'ha d'anar a la integració dels tres models. I, aquí, hi ha responsabilitat per part de sindicats i patronal en la mesura que el Forcem no ha estat traspassat. S'hauria de fer un esforç perquè aquestes organitzacions amb la Generalitat posessin, també, en una caixa comuna, i amb una idea comuna, què se'n fa de la formació continuada, que és un altre gran capítol, el gran absent dels debats.

Avaluació del professorat. No pot ser que hi hagi gent no qualificada o poc qualificada impartint cursos de formació ocupacional.

Prohibició de les subcontractacions. Establiment d'un model català de certificacions professionals, vostès s'han encantat i haurem d'esperar que Madrid –sembla ser, ara– que les faci, i, això, no és bo. I, nosaltres entenem que el model futur hauria de triar caixa o faixa,

en el sentit següent: els sindicats i patronals poden fer dues coses, o participar en el control de la gestió i la distribució i deixar de fer cursos, o fer cursos i no tenir la clau a l'hora de decidir qui els fa. Això, és la nostra impressió. Sé que això, possiblement, no agradi a algun d'aquests organismes socioeconòmics, però em sembla que hem de ser coherents. Si anem a un model nou, hem de buscar una línia divisòria entre qui decideix i qui rep. Perquè, és clar, si estem criticant un presumpte frau en relació, o «amiguisme» o clientelisme, en relació amb un partit polític, podria passar el mateix si, ara, del que es tractés fos d'agafar el pastís i repartir-lo entre organitzacions socioeconòmiques. Malament!, ni que fos legal, eh?, no estic parlant de frau: estic parlant de repartiment de cursos. Crec que seria una dolenta sortida a l'actual situació.

I aquesta és la nostra estricta i autònoma, lliure, opinió sobre aquest aspecte. Per tant, senyor conseller, ja, conclouent, està clar que aquest debat monogràfic sobre l'ús de fons socials europeus en la formació ocupacional ha portat a aquest Parlament un dels escàndols més importants, fins ara, del Govern Pujol. Aquests fons destinats a reciclar aturats, segons tots els indicis, com dèiem abans, que han estat desviats, en part, per finançar presumptament estructures particulars o de partit, i que, probablement, la qüestió no acaba en aquest àmbit, com dèiem abans, s'han inflat dades d'assistències reals a cursos o, simplement, s'han justificat cursos inexistents per tal d'obtenir més subvencions de les que haurien correspost, derivades cap al benefici particular.

El president Pujol no va reaccionar a temps, i ell sabia la situació des del 94-95. I la bola, en aquests moments, s'ha fet prou grossa perquè hagi hagut d'arribar a la Unió Europea. I, ara, la Generalitat té una taca al damunt que l'homologa als territoris meridionals especialitzats en el frau als fons europeus. I això és lamentable. També és lamentable que aquí paguin justos per pecadors. Perquè hi ha tota una sèrie de professionals honestos que desenvolupen a consciència el seu treball d'orientar, formar i inserir aturats, que veuen posar en dubte, en aquests moments, la seva feina i han de patir les conseqüències derivades de la congelació dels fons. L'àmbit de les subvencions sempre és un pastís molt llaminer, senyor conseller, per a especialistes en caça-recompenses i caça-subvencions.

Per tant, s'hauria de plantejar si aquest model, com dèiem abans, no falla, ja, de la base. I més, quan s'ha optat per una repartidora indiscriminada en base a justificacions burocràtiques del nombre d'alumnes que acaben els cursos i són inserits. El model actual provoca l'aparició de nombrosos «xiringuitos», ho dèiem abans: petites entitats sense nivell de solvència adequada, sense massa crítica suficient per a un seguiment de qualitat i una formació que s'adigui a la demanda. Els empresaris es queixen, com dèiem abans, que manquen determinats oficis, que les empreses no poden créixer perquè els manca personal i, en canvi, s'estan oferint cursos repetitius que s'adapten més a les necessitats de les instal·lacions de les empreses de formació que al mercat laboral.

No es territorialitza la demanda. Ara ja hi ha alguna voluntat d'avançar-hi. No s'ha comarcalitzat. I, aquesta

territorialització no hauria de significar l'alimentació sense control d'estructures municipals, que és un altre dels perills que hi ha a l'horitzó, o un repartiment, com deia abans, entre patronals i sindicats. Seria un greu error anar per aquesta via, també.

Falta potenciar centres formatius d'excel·lència comarcals, homologats, intersectorials, que s'adaptin a la demanda pròpia de la zona, i que tinguin la supervisió dels agents socials i de les institucions locals, o bé, centres sectorials especialitzats a mans de patronals del sector solvents, que permetin tenir instal·lacions de nivell per ensenyar oficis. Manca una avaluació del model exterior al model.

En tot cas, senyor conseller, l'edifici de la formació ocupacional té aluminosi estructural i l'únic remei és la seva voladura controlada. Una voladura controlada que destriï el gra de la palla: aquells centres que són eficients, que han mostrat la seva solvència han de quedar com a model i romandre en el futur model alternatiu, i s'ha de treure la palla, tota aquesta colla d'entitats creades per caçar la subvenció, no per atendre aturats.

I un advertiment, també: en aquesta legislatura la tàctica o la tècnica parlamentària de Convergència i Unió consisteix a proposar comissions per a tot. Si la demanda d'una ponència, que sembla que sortirà al llarg de demà en la proposta de resolució, és un intent d'allargar el tema, nosaltres serem crítics al respecte. No creiem que la sortida d'un debat d'aquesta profunditat hagi de seguir el festival dels consensos ni l'augment de la repartidora. Aquesta seria una mala sortida al problema actual. Doncs, denunciem des d'ara qualsevol sortida en fals, qualsevol intent de repartir, de repartir el pastís de les subvencions ocupacionals entre institucions, per més legítimes i importants que siguin: institucions socioeconòmiques o de representació. Per tant, entenem que la ponència ha de ser per fer un bon treball amb un model alternatiu, viable i que no sigui una excusa al silenci, perquè mentrestant s'ha de continuar fent neteja, senyor conseller. La ponència, per a Esquerra, no servirà per a l'*omertà*; l'*omertà* serveix per a latituds pròximes al senyor Andreotti, no per aquí. Les resolucions d'Esquerra tindran tres capítols: un destinat a mesures de control; un destinat a l'elaboració d'un nou model, i un altre que és la proposta de reprovació del Govern. I amb això vull anar acabant, senyors i senyores diputats.

He dit abans que l'informe de l'interventor ha estat demolidor. Des de 1994, el Govern tenia informació oficial d'irregularitats a les empreses i no ha actuat. Fa tres anys –repeteix–, hi va haver una bateria d'interpellacions sobre aquesta qüestió, d'on van sortir unes resolucions proposades per Esquerra que donaven una via de solució des d'una postura de construcció, d'oposició crítica constructiva, i vostès no les van aplicar; el Govern no les va complir. Per tant, el Govern és responsable col·legiadament, solidàriament, del problema; per tant, reprovació al Govern per la mala gestió dels Fons ocupacionals, que són fons públics sortits del impostos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El presumpte finançament irregular d'algun partit polític està, doncs, en el nucli dur d'aquesta qüestió, i al-

gun membre d'aquest partit es queixava entre passadissos de la injustícia que els hagi tocat a ells, quan els altres també ho fan. No, escoltin: nosaltres, almenys, «no som d'eixe món», com diu el Raimon. És ben cert, i ho hem denunciat en aquesta cambra en altres ocasions. Desgraciadament, no és l'únic forat del tema de les subvencions. Sabem que l'àmbit de l'obra pública també té tela per tallar; l'àmbit de l'obra pública, on se sap –ho han dit empresaris–, hi ha la tradició de la comissió; quan el nostre secretari general i president de Grup, en aquesta cambra va dir: «El 3%», el diputat li diu a la sortida: «Mentida» –diu– «és més del 3%». Doncs, no anem bé. Estem davant d'un problema que afecta a la democràcia.

És evident, senyor conseller, senyors i senyores diputats, que el cas Pallerols, després del contundent informe de la Intervenció, està sentenciat, ja, a l'espera del que digui la justícia. Per tant, digui'm vostè, que té la responsabilitat en aquest debat com a representant del Govern de Catalunya, si està per la regeneració democràtica, sí o no? Si està disposat a enaltir la tradició ètica i d'honestat del catalanisme i del nacionalisme i, per tant, si donarà suport a la creació d'una comissió parlamentària que investigui els mecanismes pel quals es poden cometre presumptes frauds amb els recursos de les administracions a Catalunya, i proposi mesures correctores. Sí o no?

La bona gent dels partits democràtics segur que entendran perfectament que la millor aposta per al propi futur, oi més si es procedeix d'una llarga tradició de lluita, com Unió, passa per la catarsi, per la neteja, per l'aclariment de tot allò que és una taca en la gestió dels fons públics. Aquesta és la millor inversió per a un partit polític de tradició democràtica i ètica de cara al seu esdevenidor. És perquè el Grup d'Esquerra té plena confiança en el sistema democràtic que creiem que cal anar a fons; creiem en la igualtat d'oportunitats; creiem en la igualtat d'oportunitats en el mercat de les idees i en el mercat estricte, i no té igualtat d'oportunitats, senyores i senyors diputats, qui es finança amb crèdits de La Caixa davant del qui es finança amb diners irregulars de procedència pública; i no té igualtat d'oportunitats l'empresa que participa en un concurs d'obra pública si el que acaba sent determinant és el percentatge de la comissió pagada i no la qualitat de l'obra o el cost de l'obra. O si el centre de formació ocupacional que concorre per obtenir subvencions no és valorat per la seva eficiència, sinó per la seva adscripció política.

Els immillorables professionals –ho repeteixo per una altra vegada– que hi ha, per sort, a Catalunya, que treballen en l'àmbit de la formació ocupacional, han de poder anar amb la cara ben alta pel carrer, i és per a ells que cal aquesta transparència. Esquerra també proposarà a aquesta cambra la compareixença d'una mostra d'aquests centres de reconeguda solvència perquè il·lustrin com es poden fer bé les coses i la distància que hi ha entre la bona gestió i la mala gestió. Felicitats, doncs, als professionals que des de la honradesa i l'eficiència, en una tasca tan digna i important com la inserció dels aturats i el reciclatge dels treballadors, continuen al peu del canó malgrat el fang, la ventada de fang que uns irresponsables polítics han engegat.

Senyor conseller, vostè i solidàriament tot el Govern han d'actuar i assumir responsabilitats. El fet que vostè sigui de tradició democristiana no vol dir que es pugui aplicar la frase «que Déu hi faci més nosaltres».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. *(Aplaudiments.)*

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Popular, la il·lustre senyora Alicia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular espera, amb aquest debat monogràfic, que el tema que avui ens té a tots aquí sigui un tema i una qüestió d'alçada. Volem que el debat que avui se celebri aquí sigui un debat ambiciós i sigui un debat que correspongui a les expectatives generades per tots i cadascun dels grups polítics i dels parlamentaris que hem demanat aquest debat monogràfic.

Perdonin, senyors diputats i diputades, quan estava escoltant els companys que m'han antecedit en l'ús de la paraula, els il·lustres diputats, m'ha semblat recordar més d'una o de dues intervencions que jo mateixa, amb la resta dels meus companys, hem realitzat i hem fet envers el model de la formació professional ocupacional a Catalunya. Uns debats que han de ser adients, uns debats que han de ser necessaris perquè el model de la formació professional necessita reformes. Però avui el Grup Parlamentari Popular els vol dir que la nostra proposta és més ambiciosa. Creiem que la situació en què ens trobem ara i avui, a la qual ens hi han portat molts fets, d'entre ells l'anomenat «cas Treball», l'anomenat «cas Pallerols», exigeix del nostre país, de la nostra comunitat autònoma, una resposta més ambiciosa.

Per això creiem que, tractant d'un tema de la importància tan cabdal com el que avui ens ocupa, el model de la formació ocupacional a Catalunya, hem de fer dues fases o dos espais previs. Un, la valoració del model fins ara actuant, sense deixar de passar, amb el rigor que correspon, ni més ni menys, senyors diputats i diputades, ni més ni menys amb el rigor que correspon a l'anomenat cas Pallerols. Creiem que quan s'han fet diverses manifestacions públiques als mitjans de comunicació envers aquesta qüestió, creiem que el que era necessari és fer-ho en aquesta cambra, que és qui representa el poble de Catalunya, i és per això que estem fent avui aquest debat monogràfic. El president de la Generalitat de Catalunya va ser qui va demanar i qui va oferir la celebració d'aquest debat monogràfic. Doncs, bé, el Grup Parlamentari Popular, que es va adonar de la importància cabdal i que era una oportunitat per a tots, per a Catalunya, que no podíem passar ni defugir, vàrem demanar la rapidesa immediata de la celebració d'aquesta debat.

I avui ens trobem aquí, i, senyors diputats i diputades, nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, no voldríem que aquest debat quedés avui en segons quines o altres fórmules alternatives de fer la formació professional ocupacional a Catalunya. Volem un model nou, però un

model sòlid, un model ferm. Per què volem aquest model? Perquè creiem que estem parlant d'una de les qüestions més importants que ens ocupa aquí i avui: la formació professional.

La formació professional aporta als aturats i aturades, als treballadors i treballadores, en aquells processos de reciclatge, aporta el que diríem una segona oportunitat. Aquesta segona oportunitat que permet als aturats i aturades trobar feina, millorar la seva qualificació professional, millorar la seva experiència professional i millorar i adaptar-se a les noves fórmules i als processos productius. Per això creiem que estem parlant d'un dels drets bàsics i fonamentals per a totes les persones: el dret al treball i el dret a la formació qualificada, de qualitat, que els permeti poder inserir-se al mercat de treball i poder tindre una vida digna. Aquest és un debat recurrent i concurrent, diríem nosaltres. No és la primera vegada, com he dit, que ens hem ocupat d'aquest debat, i no és la primera vegada que hem detectat aquests problemes que ja avui s'ha posat damunt de la taula, que ja avui s'han dit als il·lustres diputats i diputades.

Hem dit que s'han d'integrar els tres subsistemes de la formació professional: ocupacional, reglada i contínua, i jo els torno a repetir, senyors diputats i diputades, cada vegada que parlem d'això sembla que estem parlant de quelcom abstracte, sembla que estem parlant de quelcom que no ve ni va amb nosaltres. Doncs, no, és una qüestió molt important. És fer i optimitzar que aquells recursos de la Conselleria de Treball i de la Conselleria d'Ensenyament puguin utilitzar-se perquè la formació professional reglada i ocupacional doni els seus efectes, és a dir, formar els treballadors. Estem parlant de treballadors i de la seva formació; que no se'n obli di, senyors diputats i diputades; estem parlant de la formació de persones. No estem parlant de grans números, d'intrigues o no-intrigues, d'irregularitats o no-irregularitats fetes de forma generalitzada; no podem deixar que els arbres no ens deixin veure el bosc. Hem de veure quin és el problema.

La potenciació de la formació és cabdal i és importantíssima. Necessitem el seu prestigi, necessitem prestigiar-la. Necessitem adequar la demanda a l'oferta; estem veient que hi ha greus problemes d'inadequació de la demanda i de l'oferta; estem veient que la necessitat formativa no es correspon amb el que el país, amb el que Catalunya demana, i creiem que això ha de modificar-se. Necessitem un sistema de qualificacions professionals, que d'alguna forma defineixi quines són les competències que les empreses i les qualificacions que les empreses necessiten... *(Remor de veus.)*

El president

Un segon, sí, senyora diputada, Esperi's, esperi's, ja l'avisaré. *(Pausa.)* Esperi's, esperi's. *(Pausa.)* Pot continuar...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Deu ser un tema suficientment interessant, el que avui ens ocupa, per als il·lustres i les il·lustres senyories que ens trobem avui aquí. *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Prego als senyors diputats que escoltem en silenci, com ens correspon en aquests casos. Gràcies.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

A Catalunya, després de l'any 86, després del Pla de formació professional ocupacional, es varen començar a realitzar accions formatives; accions formatives que des de l'assumpció de la competència i de la transferència, l'any 92, es varen fer de forma generalitzada, i es van homologar els centres col·laboradors per realitzar la tasca de l'acció formativa a Catalunya.

Aquí ens trobàvem amb algunes deficiències que el sistema va denunciar, senyor conseller, i eren les següents. Primer ens trobàvem que l'oferta de la intermediació estava realitzada per l'Institut Nacional d'Ocupació, per l'Inem a la resta de l'Estat, i llavors no sabíem quines eren les necessitats de demanda, de formació, que teníem en el sector; no sabíem què demanaven els aturats i les aturades, quines eren les necessitats formatives. Bé, després del traspàs de la competència, l'any 98, ens vàrem trobar que aquestes demandes ja podien ser cobertes, és a dir, podíem adequar molt millor l'oferta formativa a l'acció formativa que s'estava realitzant.

El model de formació professional a Catalunya, el model català, aquest model que s'està fent pels centres col·laboradors, té una sèrie de carències; la planificació i la programació d'aquest model no s'està fent correctament. I diem això, senyor conseller, perquè la sobreprogramació dels cursos no es correspon amb les necessitats del mercat de treball. Ens estem trobant que el sector serveis accedeix gairebé en un 76% a l'oferta formativa i, en canvi, ens estem trobant que altres sectors, com el metall, com la indústria, necessiten unes especialitats formatives, com serien els matricers, els forners, etcètera, que no els tenim. Nosaltres creiem que aquest és un tema important, és a dir, creiem que la falta de programació, que la falta de planificació de la formació professional està demostrant que el sistema de la formació professional a Catalunya no funciona.

I llavors ens trobem amb el cas Treball, amb el cas Pallerols. Mirin, el cas Treball, el cas Pallerols, és una herència que ha arribat al nou conseller de Treball; és una herència d'allò que se'n diu que els particulars podrien acceptar o no a benefici d'inventari. Però sap què passa? Que amb els càrrecs aquestes qüestions no passen: les herències vénen donades amb els càrrecs. I aquesta herència s'ha d'administrar, i s'ha administrar bé o s'ha d'administrar malament, o no s'administra. Nosaltres creiem que el conseller de Treball l'està administrant de forma adequada, però creiem que caldria una major eficàcia i una major diligència en l'administració del cas Pallerols.

Fariem dues aportacions importants: la que es refereix als fons europeus i la que es refereix al tema dels interventors, dels informes dels interventors.

Mirin, nosaltres creiem que el rigor que aquest debat té no pot deixar de banda analitzar què ha passat amb els fons estructurals i amb els temes dels recursos que s'han gestionat amb els fons estructurals. Catalunya ha gestionat, durant el període 94-99, 122.000 milions de

pessetes de fons estructurals de la Unió Europea. La meitat han correspost a fons del Feder i del FEOGA, i l'altra meitat a Fons social europeu. Escolti'm, senyor conseller, jo, després del que hem vist, de les primeres actuacions a principi de mes, el 9 del X, que va ser la primera comunicació a la Conselleria, o en aquest cas a l'opinió pública, que hi podia haver una suspensió cautelar de 2.300 milions..., hem passat de 2.300 milions a principi de mes a, al final, 1.002 milions, que sembla ser que serà del que es produirà la suspensió cautelar. Saben què passa? Que estem parlant de moltes xifres, hi han hagut inflexions en moltes xifres: 2.500, després se'ns contestava que 445, després semblava que podien ser 9.650 milions i després semblava, doncs, que ja podien ser, definitivament, els 1.002 milions de pessetes.

Això de les xifres i això de les quantitats exactes sembla que està portant algun que altre problema, també, a algun que altre país proper, o almenys a nosaltres. I seria, doncs, el tema dels vots o no-vots que puguin tindre els dos senyors que s'estan barallant per dirigir el primer país. Per això li dic que quantificar quantitats és important, i per a nosaltres ho és molt. (*Remor de veus.*) Nosaltres creiem que, encara que estiguem parlant de 445 milions o 1.002 milions, no és l'important. L'important és que la Unió Europea està suspent cautelarment uns diners a la Generalitat de Catalunya; que estem en la mateixa situació que Portugal i que Grècia, i que estem parlant també del que els ha succeït al sud d'Itàlia. Esperem que, de la diligència que ha fet el senyor conseller i de l'actuació que ha tingut, això no torni a succeir i que es doni la màxima transparència en les gestions dels fons de formació professional a Catalunya.

Parlem ara de les auditories. (*Remor de veus. Pausa.*) Les auditories realitzades als centres de formació professional, a Ceifsa, ANDSA i TEOSA –541 milions, 283 i 168–, crec que han demostrat que el model de la formació professional a Catalunya no funciona; aquest model no funciona. Hem vist, senyor conseller, que la prospecció de la demanda no funciona; hem vist que no sabem quines són les especialitats del mercat de treball que han de ser oferides a les accions formatives; hem vist que l'assistència dels alumnes als cursos no estava justificada i que els fulls d'assistència no s'adequaven a les declaracions que feien els alumnes; hem vist que hi havien, doncs, modificacions amb Tipp-Ex; hem vist que hi havien signatures que estaven falsificades per algun que altre alumne, i hem vist també que mancava l'eficàcia de la justificació de la despesa econòmica en aquestes auditories. Aquest model de formació professional no funciona; aquest model de formació professional ha de ser millorable. I nosaltres –com vostè ha dit, conseller, aquest demat– creiem que és bo que hi hagi també un informe de les programacions de l'any 99, perquè estem parlant de programacions de l'any 94, 95, 97 i 98; creiem que també és necessari que s'hi afegeixi la programació de l'any 99.

És per això que el Grup Parlamentari Popular, amb la coherència que li correspon, creu, en primer lloc, que el Govern ha de constatar i lamentar les irregularitats que en les gestions dels fons de formació professional a Catalunya s'han succeït; això, per primera vegada,

s'ha de fer en aquesta cambra i s'han de constatar aquestes irregularitats. En segon lloc, el Partit Popular de Catalunya creu que s'han de donar les responsabilitats adients i corresponents al que ha succeït amb la gestió d'aquests fons de formació professional ocupacional. I per això el Grup Parlamentari Popular també presentarà la creació del que creiem que serà un grup de treball que, dins del Consell de Direcció del Servei d'Ocupació, permeti fer un seguiment de tots els grups parlamentaris del repartiment i de la planificació i programació de la formació professional ocupacional a Catalunya. Estem parlant, senyores i senyors diputats, de tres propostes cabdals: el reconeixement de les irregularitats per part del Govern; en segon lloc, el reconeixement que aquestes irregularitats necessiten ser respostes, necessiten tindre una responsabilitat política de la persona corresponent, i en tercer lloc, estem parlant d'un grup de treball que faci la planificació i el seguiment de les accions formatives.

Nosaltres creiem que el nou model de formació professional, senyor conseller, ha d'anar per aquí, i ha de ser molt ambiciós. El nou model de formació professional..., estem parlant que potser aquest cas Pallerols n'és simplement una mostra, i voldríem saber si n'és una mostra o no. Voldríem que totes aquelles irregularitats que es denuncien i que es detecten s'adrecessin a la Sindicatura de Comptes, s'adrecessin a la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya, per esbrinar si en aquests casos també s'han produït irregularitats en les gestions dels fons de formació professional ocupacional. Per això creiem que aquest model, senyor conseller, ha de tindre uns canvis i ha de ser ambiciós.

Aquí estem comprovant que la majoria d'alumnes d'aquests centres, molts d'ells, no assisteixen als cursos. Però ens hem preguntat quina està sent l'avaluació del contingut de la formació que fan aquests alumnes? Hauríem de fer com el model de França, com el model d'Alemanya, que han incorporat pràctiques a les empreses i que han incorporat exàmens finals dels alumnes, que aquí no tenim. Aquí controlem molt la fase inicial, si van o no als cursos, però la valoració final d'aquesta formació és la que interessa. Hem de saber si els nostres alumnes, els nostres aturats, tenen la formació i han adquirit la formació de qualitat que els correspon.

El Govern, l'Executiu, ha presentat ja diverses ordres –la de gener del 2000, la de març del 2000 i la de juliol– per intentar modificar aquesta situació; per intentar, per una banda, controlar la gestió dels fons i que no hi hagi les irregularitats que s'han produït en casos com aquests, i una altra de molt important: ha incorporat uns criteris de subvenció, d'atorgament de les ajudes de formació professional ocupacional.

Bé, aquests canvis, aquestes modificacions normatives requereixen també el seu desenvolupament, i requereixen també ser acurades. Requereixen que la qualitat que es demana a aquests centres..., es digui en funció de què ha d'estar aquesta qualitat; requereixen saber si els criteris de les meses locals són seguits per les delegacions de Treball o no, a l'hora de fer la programació, la planificació i el repartiment dels fons; requereixen que els criteris de territorialitat, els criteris de gratuïtat d'a-

quest nou model del Servei Català d'Ocupació funcionin. I una altra cosa: caldria dir que el model de formació professional ocupacional necessita un nou model del Servei Català d'Ocupació.

Nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, presentarem una sol·licitud de ponència, en la qual tots els grups estarien «incursos» en ella, en el sentit de crear un servei català d'ocupació, un servei públic, que permeti que el model de la formació professional a Catalunya es canviï. Jo li diria, senyor conseller –i al Govern i a l'Executiu–, que no estem parlant de tornar a pintar la paret, no estem parlant de fer un petit arranjament: estem parlant que s'ha de netejar bé, estem parlant que s'ha de tornar a pintar i estem parlant que nosaltres som els principals interessats, els principals col·laboradors –tots els grups polítics d'aquesta cambra– que això torni a funcionar, que això, d'alguna manera, comenci a rutllar i comenci a tenir l'eficàcia desitjada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara, pel Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyor conseller, honorable president del Parlament, permetin-nos, abans d'entrar en matèria, una primera consideració sobre el debat que fem avui. Nosaltres, el nostre Grup, no varem donar suport a aquest debat, no varem signar la petició. Ara he sentit que ho va fer, ho va proposar el Govern, i jo tenia entès que ho havien signat els grups, però, en tot cas, si ho hagués demanat el Govern, ell solet el podia haver convocat, no feia falta que ho signessin els grups. Per tant, aquest debat l'han convocat els grups parlamentaris, i el nostre no s'hi va afegir en aquell moment.

I no ho hem fet perquè érem conscients que no es pretenia aclarir el tema de l'ús inadequat dels fons de formació –el que popularment es coneix com «cas Pallerols», «cas Treball», «cas Unió», «cas dels fons de formació»–, sinó que el que es pretenia era substituir-ho per un debat sobre la formació ocupacional. Utilitzar el debat sobre la formació ocupacional per amagar l'ou del debat que la societat espera i que ens exigeix, i que no és un altre que conèixer què ha passat amb els diners, què ha succeït amb aquests fons, on han anat a parar aquests diners públics destinats a la formació de persones, dic que fer aquest debat és fer un flac favor al sector de la formació ocupacional i al debat sobre la formació ocupacional.

La formació ocupacional es mereix que no se la barregi amb aquestes coses. Seguim defensant que el Parlament pugui, primer, accedir a la informació que considera necessària per esbrinar què ha passat; seguim considerant que el Parlament necessita la informació perquè els grups puguem configurar la nostra opinió basant-la al màxim en dades objectives; seguim considerant que el Parlament necessita accedir a la informació

per debatre i acordar propostes i solucions. I això, accedir a la informació necessària, configurar l'opinió en base a informació fefaent, debatre i acordar resolucions, és allò que el nostre Reglament considera que és una comissió d'investigació o una comissió d'estudi, no un debat monogràfic.

Un debat monogràfic no és el mecanisme més adient per aprofundir en el coneixement d'un tema –o d'aquest tema en concret–, i més quan el Govern no fa arribar ni un paper abans del debat. Les auditories són el compliment d'una moció de l'any passat, que curiosament han vingut a coincidir amb aquest debat, però podia no haver estat així; no és un paper que el Govern hagi fet, és el compliment d'una Moció d'aquest Parlament. És més, no se'ns dona ni tota la informació: possiblement –potser no, i m'equivoco– el conseller en la seva resposta es tregui un petit conillet cessat ahir mateix. S'ha cessat un funcionari del Departament de Treball, el qual apareixia en l'agenda del senyor Pallerols, del qual el senyor Pallerols coneixia no tan sols el número de peu que calçava, sinó les sabates que li agradaven. Això no se'ns ha dit; no sé si és perquè no té res a veure amb aquest tema –i aleshores, convidar que ens ho digui– o perquè s'ho guarda per després. Però en tot cas, digui'ns, també, i expliqui'ns si el cessament del senyor Puig –que apareix en molts papers– hi té a veure o no, doni'ns tota la informació. Però això ho hauríem de fer, repeteixo, en una comissió d'investigació, amb papers, amb documentació, amb informació.

No plantejarem una comissió a les conclusions de demà perquè reglamentàriament no es pot, però anunciem la nostra voluntat de seguir insistint en la creació d'aquesta comissió fins que santa Llúcia els conservi la vista. Ho dic perquè la raó per negar-se ha estat que no veuen raons per convocar-la. Doncs, a veure, si tenim un petit miracle el dia 13 de desembre i santa Llúcia els conserva la vista i veuen raons per constituir-la, perquè, amb el que està caient, jo crec que hi ha prou raons per a aquest tema.

Algun grup ha utilitzat la redacció concreta de la proposta del mes de maig per dir que aquesta comissió no la vol, que en voldria una altra. Estem oberts a qualsevol suggeriment. Si ens volen fer una altra oferta, d'una altra comissió d'estudi, d'una altra comissió d'investigació, ens ho diuen; però mentrestant no ho vagin rebutjant perquè aquesta no els agrada i no facin un altra proposta.

Conèixer què ha passat, depurar responsabilitats i canviar l'orientació a l'hora de gestionar la formació dirigida a les persones sense feina és inajornable: les persones aturades ens ho exigeixen, les empreses ho requereixen, a la gent de bé que treballa al sector de la formació ocupacional li fa falta com el pa que menja, la nostra autoestima i el prestigi com a país ho necessiten i la democràcia ens ho exigeix.

Així doncs, per què estem aquí? Si volen que els ho digui sincerament, estem aquí perquè no s'han fet bé les coses i no hi ha ningú que ho vulgui assumir; aquesta és la raó de fons: perquè no s'han fet bé les coses i no hi ha ningú que ho vulgui assumir, ni posar els mecanismes per resoldre-ho en profunditat i aclarir-ho.

La formació ocupacional hauria de ser una de les eines prioritzades perquè les persones pitjor situades davant del treball poguessin tenir una nova –o potser la primera– oportunitat, i per resoldre un dels colls d'ampolla que té el teixit econòmic del nostre país, i el creixement. Dissortadament, la majoria de la ciutadania no ho percep així, sinó que ho percep com un pantà en què habiten espècies poc recomanables. A aquesta opinió s'hi suma la creença –massa estesa– que les persones sense feina fan massa curssets que no els serveixen per a res, o no els serveixen per trobar feina; que els centres que reben subvencions són aquells que tenen contactes i amistats amb qui reparteix els diners, o que els diners no es destinen a allò que estaven destinats. Aquesta és la percepció generalitzada que hi ha al carrer. Les informacions sobre els escàndols judicials i polítics en relació amb aquests fons, i fins i tot la implicació d'un suposat finançament irregular d'Unió, ajuden molt a reforçar aquest criteri.

Què s'ha fet malament? S'ha fet malament tres coses: han creat un mal model de formació ocupacional, han gastat malament els recursos i han gestionat pitjor la crisi dels fons. El seu model, senyor conseller, que no data del 94, sinó del 86 –el 86 la Generalitat va començar a fer cursos de formació ocupacional, així que vam entrar a la Unió Europea–, el seu model, el que vostès anomenen el «model català de formació ocupacional» és poc modèlic. Existeix, és veritat, però ni és envejat ni enveuable, senzillament és un mal model. El que caracteritza el seu model no és la relació amb la societat civil o la participació dels centres privats, el caràcter mixt del sistema –que també defensem nosaltres–; aquesta no és una característica innovadora del seu model. Si em permet la confiança li diré que això ja es feia quan funcionava el SEAFPPPO, el Servicio Español de Ayuda a la Formación y Promoción Profesional Obrera, de l'antic sindicat vertical, i era un funcionament que també funcionava a l'INEM. Això no és nou. Allò que ha caracteritzat el seu model, les característiques que li han imprès, que li han donat, són les següents, al nostre entendre. Primer, que no s'han dedicat a fer política d'ocupació, s'han dedicat a repartir subvencions; que han distribuït els fons amb discrecionalitat; que han fet una gestió opaca; que han pervertit el paper dels centres col·laboradors, i que han menyspreat el sector públic i molt especialment el propi, el seu, el de la Generalitat.

Miri, creiem que no han fet política d'ocupació i s'han dedicat a repartir subvencions perquè han construït tot el seu edifici sobre un gran error o una gran mentida, com deia ahir el company José Luis López Bulla. (*Remor de veus.*) «Company»; ja vaig explicar la diferència entre «camarada» i «company» en aquest hemicle. (*Veus de fons.*) Això, «camarada», és de la *cama* i per tant és una altra cosa (*rialles*); «company» és del pa. Per tant, el *compañero* José Luis López Bulla els deia que «o s'han adormit a la garita o han deixat passar l'enemic». Vostès han construït tot aquest sistema basant-se en una idea; diu: «no hem de fer prospectiva perquè la faran els centres ocupacionals; la Generalitat no ha de governar aquest sistema perquè els centres ja diran el que es necessita», sense entendre que quan els recursos disponibles no són suficients per atendre-ho

tot la responsabilitat dels governants és prioritzar, és decidir què és el que es fa i què no es fa; no deixar que un altre faci comandements indeterminats per després atendre-les o no; perquè els legítims interessos que pugui tenir un centre de formació ocupacional, un centre col·laborador, no tenen per què coincidir amb els interessos globals del país ni amb la responsabilitat del Govern.

Vostès han fet deixadesa de la seva responsabilitat i l'han transferida als centres; sense definir necessitats, sense definir prioritats ni objectius no es pot fer política d'ocupació. Quan es distribueixen els diners però no hi ha criteris, només es fa política de repartidora. La programació no l'ha organitzada el Govern: ha cedit la responsabilitat als centres. I aquest és el gran error, perquè sobre tot aquest error o mentida han construït tot l'edifici –té els peus de fang.

Han distribuït els fons amb discrecionalitat. La normativa que regula la distribució de fons no conté objectius ni directrius, ni res que permeti determinar què vol fer l'Administració i què vol subvencionar, ni la d'abans ni –permeti'm, i ho discutirem– tampoc la d'ara, perquè informar els centres a través d'una xarxa interna i no publicar els objectius al DOGC no és dirigir la programació, és donar una informació a un operador, però no és dirigir. Vostè ha de publicar els objectius al *Diari Oficial de la Generalitat*, perquè creï seguretat jurídica, si no, allò altre no és això, és senzillament posar un anunci com el que posa un..., qualsevol cosa a exposició pública, però no allà on pot generar drets i deures dels ciutadans i obligacions de l'Administració. Sense criteris no hi ha orientació, hi ha discrecionalitat en la distribució.

Han fet una gestió profundament opaca; ho estan començant a corregir aquest any, però evidentment el seu model ha de canviar encara molt, perquè no hi ha hagut –i ara comença a haver-hi alguna cosa que se li assembla– participació de la comunitat i publicitat; repeteixo: el 2000 comencen a rectificar-ho però no és suficient. I han pervertit els paper dels centres col·laboradors; el model que han generat és intrínsecament pervers. Els ho dic amb molta exactitud i amb gran pena, perquè crec que aquesta perversió no és gens bona. Vostès no han valorat els centres per la qualitat de la formació sinó per la suposada capacitat de col·locar alumnes, que no és el mateix, ni de bon tros. Dic «suposada» perquè no es mesura la col·locació en un treball relacionat amb el curs, només s'apunta si ha trobat o no un treball.

Per posar un exemple. Una llicenciada en farmàcia que faci un curs d'informàtica i que acabi col·locant-se de *merchandise* –que és l'eufemisme aquest dels que van alimentant les estanteries als súper durant les temporades altes; ara se'n diu *merchandise*, però bé, és un *reponedor* d'objectes a les estanteries dels súper–, aquesta persona apareix com una persona inserida gràcies a la formació ocupacional; el que ha estudiat no té res a veure amb el que tenia la formació bàsica ni amb el que acaba treballant, però vostès..., nyaca!, ratlleta i s'ho apuntem. Així no es fa una bona valoració del sistema; si la subvenció de centres té a veure amb aquest indicador i a més a més els deixen triar els alumnes,

aleshores els centres trien els alumnes més ocupables, perquè encara que no es col·loquin del que jo formaré, es col·locaran d'una altra cosa. Com agafaré una persona que tingui dificultats per llegir o escriure? Agafaré la gent que estigui millor formada dintre de l'atur. I estem fent una selecció negativa: donem ajudes als que, dintre de l'atur, menys ho necessitem; no diré que no ho necessiten, perquè tothom que estigui a l'atur necessita ajuda: als que menys ho necessiten. Per tant, és pervers perquè és insolidari i és contrari al criteri de la solidaritat.

I han menyspreat el sector públic, i molt especialment el seu, perquè han estat desaprofitant els recursos transferits, les 1.000 persones que van rebre, les 73 oficines i els centres d'innovació i formació ocupacional, que els tenen ben equipats amb gent amb ganes de fer coses, però amb una programació que no plantegen.

Deia que han fet un mal model, però també han gastat malament els recursos. Han malgastat els recursos, i en aquests anys han gastat o malgastat o no gastat bé 126.000 milions de pessetes, durant els últims cinc anys. Que han malgastat? Els donaré només una prova del nou: després d'esmerçar 126.000 milions, en aquests moments tenim més de 160.000 persones, quasi 170.000 persones, a l'atur i els empresaris no trobem gent formada per ocupar els llocs de treball.

Aquesta és la prova del nou, permetin-me que els ho digui amb tota claredat. La resta poden ser explicacions, però mai justificacions; els números són massa grans perquè es produeixi aquesta contradicció.

I permetin-me que els ho digui: aquest joc en què gràcies a la formació baixa l'atur és un joc estadístic, però no és veritat. Perquè aleshores la del 93 i la del 92 l'hauríem fet fatal, perquè aleshores pujava l'atur... no vegis! Perdoni, el que ajuda a baixar l'atur és el funcionament de l'economia i la capacitat de crear ocupació, i com evoluciona la població activa. I, per tant, el que hem de mirar és com creix l'ocupació, i l'ocupació a Catalunya està creixent menys que a la resta d'Espanya en aquests moments, en termes relatius: creix el 3, el 4%, mentre que a l'altra banda està pujant el 4 i el 5%. I això és el que està passant en els últims quatre anys; per tant, com que aquest és un arenal en el qual millor que no es posin, perquè no hi té una relació directa, la formació serveix per treure els colls d'ampolla i ajudar en aquesta tema, però no ens barregin una cosa amb l'altra.

Dèiem que no han gastat bé 126.000 milions perquè no han atès les necessitats de les persones aturades, perquè discriminen negativament les persones en funció del lloc on viuen, perquè discriminen negativament els col·lectius que més ho necessiten, perquè discriminen negativament les persones per raó de gènere i perquè no atenen a les necessitats de les empreses. Dos de cada tres persones de les que resten a l'atur tenen una formació bàsica deficient: els cursos que els ofereixen no responen a les seves capacitats, els col·loquen a uns cursos que no poden fer. Algú creu que amb aquesta programació es respon a les necessitats de les persones? No, es respon a les necessitats dels que han fet les peticions, però no a les de les persones.

El Govern ha discriminat les persones aturades en funció del lloc: fem més cursos, aboquem més recursos allà on hi han taxes d'atur més baixes, i hi han llocs –alguns són simptomàtics– on oferim més formació que aturats hi ha a la comarca, proposem més cursos de formació en una comarca que els aturats que hi ha. S'ha dit ja reiteradament, i, com que a més a més va coincidir amb la comarca en què radica alguna entitat que després en parlarem, ja ho diré.

A la discriminació territorial s'ha d'afegir la discriminació social. Quan hem fet la ràtio els últims anys de quin és el preu/hora que han esmerçat per a col·lectius –preu/hora per a col·lectius–, resulta que, contra pitjor està el col·lectiu, menys diners ens gastem en cada hora de formació. El col·lectiu en què el preu/hora és més baix són aquells que vostès en diuen «aturats amb especials dificultats»: 7.000 pessetes per hora; la mitjana està en 10.000. On gastem més diners? En altres processos. I, a més a més, no sols aquests col·lectius..., i no tan sols fem una discriminació negativa per raó social, sinó que la fem per gènere: quan els cursos són per a dones, són més barats, s'inverteix menys diners que quan són per a homes i dones. Doncs, aquesta és la formació que estan fent i com s'estan gastant els diners.

I la formació ocupacional tampoc s'adiu amb les necessitats de les empreses. No hem pogut conèixer amb profunditat –perquè va arribar precisament ahir– la petició d'informació de la programació de l'any 2000, però sí que tenim la valoració que en va fer Comissions Obreres, de la programació d'enguany. I després de dir –el mateix que vostè– que hi havien 28.000 llocs de treball no coberts –ho va dir el mes de maig– en oficis tan estranys com soldador, ajustador, matricer, etcètera, Comissions Obreres ve a dir que en aquests sectors no s'ha previst suficient formació. És més, pel que hem pogut treure de la seva web del Departament, per als 28.000 llocs de treball que fan falta, només hi han ofertes per formar 5.000 persones; en canvi, la formació abastarà bastantes més persones. Són informacions que ha plantejat Comissions Obreres i que hem contrastat amb la seva web, després d'un treball més o menys rigorós, amb errors –és veritat–, però, com que la informació no ens arribava, hem hagut de buscar les fonts oficials que es donaven.

I han gestionat malament la crisi del sistema de formació, han gestionat malament l'escàndol Pallerols, l'escàndol Unió, l'escàndol Treball. El seu sistema, a part d'aquestes actuacions, n'ha generat també altres: una manca de control de la gestió dels fons públics..., en això possiblement no fa falta que m'estengui massa, perquè jo ja ho vaig dir ahir: no ho diem nosaltres, ho diu la Intervenció i ho deia la comissió interna d'Unió Democràtica. Per tant, *donde hay patrón no manda marinero*; suposo que aquest serà un criteri que vostès acceptaran amb tota claredat. Si ho deia gent que va estar analitzant com passaven aquestes coses i ho diu la Intervenció, no m'hi estendré. Només constatar que això s'està produint: hi ha una manca de control de la gestió dels fons públics.

Però també hi ha una assignació de recursos destinats a la formació d'aturats que ha aparegut com a suposat mecanisme de finançament d'estructures relacionades

amb Unió; ha aparegut, i han d'explicar-ho. Han d'explicar-ho perquè hi han subvencions a fundacions d'Unió que declaren que el seu fi és portar empresaris a l'estranger a fer negoci! Perdoni, és legítim, però aleshores no la paguem, la formació ocupacional. Això és plenament legítim, però no ho paguem amb això!, que això és per formar aturats. Ha d'explicar-se per què hi han centres d'Unió al Pallars Jussà que han d'agafar els aturats de l'àrea metropolitana de Barcelona per portar-los a fer cursos al Pallars Jussà, perquè així, d'aquesta manera, es posi en funcionament l'hotel de la Unió Democràtica de treballadors democratacristians. Ens ho han d'explicar! Ho han d'explicar a la ciutadania, perquè això té molt mal veure! I això és el que hem d'explicar, perquè això ens fa mal a tots: a vostès i a nosaltres, a tots.

I també s'ha d'explicar i han d'explicar per què hi ha hagut aquesta concentració d'empreses relacionades familiarment i mercantilment amb persones d'Unió. Vostè ens deia aquest matí: «Aquest és un model obert a la societat, representatiu de la societat.» De veritat pensa que en el sector dels centres de formació ocupacional privats la percepció de la gent afiliada al seu partit és l'11%? Creu que són dos dades equiparables?, o estem amb una mostra molt reduïda? De veritat creu que centres relacionats amb Unió poden rebre cada any 2.000 milions i ser representatius de la societat civil, amb un repartiment equitatiu? Això s'ha d'explicar, ens ho ha de dir, i això és el que la societat vol conèixer! I això no té res a veure amb la formació ocupacional, això era el debat que havíem de fer, i el debat de la formació ocupacional té més a veure amb una intervenció que jo he fet abans, o amb el tros d'intervenció que jo he fet abans.

Miri, això no és solament l'actuació, el cas Pallerols, no és solament l'actuació d'un *listillo*, com va dir el president Pujol, sinó el resultat d'una forma de concebre, de gestionar i de controlar la formació ocupacional que ha petat, que ha fet fallida, que ha esclatat. De *listillos*, pot haver-n'hi a tot arreu; de corruptes, només n'hi ha si després de conèixer que el *listillo* està actuant no es fa res. Aquesta és la diferència, la diferència és aquesta: de *listillos*, pot haver-n'hi a tot arreu, però, si quan se sap que hi ha un *listillo* funcionant no es fa res, els que no fan res canvien la seva categoria i canvia la categoria de l'assumpte.

I això convé que ho diguem, i convé que a continuació es digui que hi han hagut moltes actuacions en les quals el Govern de la Generalitat no ha tingut la mateixa actitud. Vostè ens volia fer creure aquest matí que en els dos casos judicials l'actitud de la Generalitat ha estat la mateixa. Doncs, miri, no; les dades no diuen això. En el cas Méndez, vostès el van portar al jutjat; en el cas Pallerols, vostès, després que estigués al jutjat, després que se'ls negués la informació als professors que ho havien denunciat, després que el conseller Farreres s'apuntés com un «tanto» que al senyor Pallerols se li arxivés la causa a Tarragona per denúncies de signatures..., que ara la Intervenció diu que s'estaven plantejant a dojo..., i el conseller Farreres va venir a dir: «Un a la pissarra per a mi, perquè han arxivat la causa del senyor Pallerols.» Està en el *Diari de Sessions*, no

m'invento res, i els que hi érem, en aquella Comissió de Política Social, ho podem constatar. Jo mateix li vaig recomanar: «Conseller Farreres, no s'apunti aquests «tantos», que algun dia se li posaran molt malament.»

Doncs bé, quan hi ha un cas com aquest, l'actitud de la Generalitat no ha estat la mateixa. La Intervenció ho diu amb claredat: el 94 i el 95 ja ho coneixien. Però és que, a la resposta que vostè m'ha donat fa pocs dies, em diu que després que dimitís el senyor Gavalrà, Lluís Gavalrà, després que dimitís ell l'any 99, resulta que el Departament obre un expedient per saber –amb la Intervenció del 96– si havia de sancionar o no el senyor Pallerols. I la conclusió que va fer el 15 d'abril del 99, és a dir, mes i mig després de dimitir el senyor Lluís Gavalrà i un mes abans que aquest Parlament demanés una nova auditoria, el Departament, internament, deia: «No observem, no podem concloure que la manca de coincidència de les signatures sigui imputable al centre.» I després, pocs dies després, el 99, li donaven 250 milions més de subvenció.

Aquesta és la manca de diligència, aquesta és l'actitud que el Govern ha mantingut i que demostra, al nostre entendre, que no s'ha estat en la línia que havia de plantejar-se. No han estat capaços d'abordar la crisi que tenen oberta amb el cas Pallerols, amb el cas Unió, amb el cas Treball o amb el cas fons ocupacionals. I això ens ha fet perdre credibilitat a Europa. I no ho han estat, i els diré per què: perquè han aplicat el manual que ja s'ha demostrat inútil i contraproduent, el manual que diu: primer, nega-ho tot; segon, mata el missatger; tercer, si pots, engega el ventilador. Ha estat un greu error, perquè han tancat el camí per resoldre'l. No reconèixer l'evident, rectificar els errors i assumir les responsabilitats polítiques que li corresponen com a Govern i com a coalició que li dona suport ha empitjorat més aquest cas. Traslladar a l'escenari judicial, esperant a veure què és el que passa, problemes polítics no és la solució. Nosaltres hem optat des de sempre..., fins i tot quan el conseller Farreres deia: «Portin-ho al jutjat», no, fins tot en aquell moment hem estat curosos i hem portat sempre aquesta tema a seu parlamentària. No hem sobrepassat aquest àmbit, perquè considerem que els problemes polítics han de tenir resolució política.

Sincerament, suposo que em dirà que no, però en el seu fur intern possiblement em reconeixin que a hores d'ara hauria estat millor acceptar la comissió d'investigació que es va votar i que van rebutjar fa sis mesos.

En tot cas, els hi diem des de la humilitat, però també des de la fortaleza moral dels qui han après la lliçó en carn pròpia, dels qui hem purgat l'error, perquè això –i no altra cosa– és el que ens va fer perdre la confiança d'una part del nostre electorat i perdre el Govern. (*Veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.*) Com a mínim respectin aquesta opinió, ho fem des d'aquesta perspectiva; aprenguin en camp aliè i evitin-li, també a Catalunya, aquesta situació vergonyosa. Per seny, rectifiquin; no és possible mantenir ni un moment més aquest mal anomenat model català de formació ocupacional. Vostès només encerten quan rectifiquen, i han rectificat poc; encertin més, rectifiquin del tot el model de les polítiques d'ocupació, però assumeixin, també, responsabilitats. Rectifiquen poc perquè encara mante-

nen dues xarxes, dos tipus de persones inscrites, dos drets i dos deures de les persones inscrites al Servei Català de Col·locació i a les OTG; rectifiquen poc perquè no tenen cap estudi objectiu que aporti dades sobre les demandes i les ofertes.

Després de més de dos anys, encara estan parlant de crear l'Observatori del Mercat de Treball; rectifiquen poc perquè els seus programes segueixen essent inconnexos entre si; rectifiquen poc perquè són incapaços d'aplicar l'estratègia que impregna la política d'ocupació que des d'Europa se'ns planteja, una estratègia que basa la seva filosofia a desfermar tots els recursos ociosos existents en els territoris per fer créixer l'economia, donar oportunitats a les persones, millorar la qualitat de vida i benestar de les persones; una estratègia que relaciona i considera la formació ocupacional com una de les peces bàsiques –però no l'única– de les polítiques d'ocupació; una estratègia que posa èmfasi a coordinar les polítiques actives amb les polítiques passives; una estratègia d'ocupació que fa, des dels territoris –el que ells en diuen des de les conques d'ocupació–, l'espai de concertació entre els poders públics i la societat civil organitzada; una planificació estratègica que fa dels pactes locals la base de la programació d'ocupació per a Catalunya amb objectius, prioritats, temporalització i avaluació. Aquest és el nostre model, de baix a dalt: participatiu, transparent, clar; aquest és el model de política d'ocupació que ha de desenvolupar el proper i veritable Servei Català d'Ocupació; aquest no és, fins ara, el model de les seves ordres o dels seus decrets.

Per això i per seny s'ha de canviar de soca-rel i només així aportarem els elements bàsics perquè la ciutadania recuperi la confiança en la formació ocupacional que els aturats, les aturades, les empreses i Catalunya necessitem.

Res més i moltes gràcies per la seva flexibilitat, senyor president, en concedir-me més temps del que tenia previst.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, aquest és un capítol més d'un debat llarg; fa molt temps que estem parlant d'aquests temes. El conseller ha vingut a la Comissió, va comparèixer, va parlar d'aquest tema; fa quinze dies, vam tenir un debat sobre aquest mateix tema i avui fem aquest debat monogràfic. Un diputat deia: «Què fem aquí?» Home, fem el que tots els Grups han volgut fer: un debat, un debat per aclarir, amb la voluntat, per part del Grup que dona suport al Govern, que aclareixi tot allò que s'hagi d'aclarir, tot allò que no sigui judicial, tot el que el Parlament vulgui parlar i tot el que vulguin aclarir *sus señorías*.

Haig d'advertir que jo, seguint el debat, em sembla que hem confós diverses coses: una, la gestió; una altra, el model, i, una altra, presumptes casos de corrupció i, al final, se'ns ha volgut donar lliçons, també, respecte a això. És cert, senyor Rañé, que vostè té experiència per poder-nos-ho dir; per tant, ha fet bé de dir-nos-ho.

Mirin: avui sabem –i ho sabem per les auditories– que hi ha hagut determinats errors, que hi ha hagut determinats defectes, disfuncions, presumptes irregularitats, que ens obliguen a fer un cert grau d'autocrítica; hem de fer –el Grup ho fa– una autocrítica respecte a com ha funcionat la cosa, perquè, evidentment, la Intervenció diu que no ha funcionat com havia d'haver funcionat. La Intervenció, que fa un informe bastant exhaustiu, ha estat molt citada per un diputat, molt; s'ha oblidat d'una pàgina, que jo no m'oblido i que mencionaré més tard, perquè és important, quan parlem dels informes de la Intervenció i ressaltem tot allò que ens sembla bé per reafirmar els nostres arguments... Home, hauríem de llegir el conjunt i, sobretot, fins al final.

Jo crec que, escoltant-lo aquest dematí, el conseller ha iniciat aquesta autocrítica, ha iniciat aquesta reflexió, de dir: «Hi ha coses que no han anat prou bé». Nosaltres, des del Grup, crec que ens podem comprometre i ens comprometem, senyor conseller, a donar-li tot el suport necessari perquè vostè pugui fer totes aquelles mesures necessàries perquè aquestes disfuncions no es repetixin en el futur; nosaltres sabem de la seva voluntat i de les seves accions, des del mes de gener, pràcticament –uns dies després de prendre possessió–, sabem de les seves mesures per controlar, per revisar tot el funcionament de la formació professional. Jo estic segur –i no jo, solament, sinó la Intervenció– que, amb aquestes noves mesures, en el futur no tindrem debats d'aquesta naturalesa.

Ara, a mi m'agradaria fer una reflexió amb el següent to: ja sé –i ningú s'ho hauria de prendre malament– que seria un mal objectiu, seria un mal resultat que aquest debat ens portés no a aclarir més coses –que no sé si hi ha molta voluntat d'aclarir més coses–, sinó, d'alguna manera, a incrementar el desprestigi de la formació professional. La formació professional requereix d'una acció de prestigi constant, perquè ja saben el que ens ha passat, històricament, al nostre país; ja saben la valoració que s'ha donat a la formació professional. Haig de dir que m'ha sorprès molt gratament una part de la intervenció del senyor López Bulla. Ell ha fet una anàlisi de les mancances que té la formació professional; li podria dir: «Home, això ens està passant no a Catalunya; ens està passant, desgraciadament, a la resta de l'Estat i, una mica, a Europa; però això no és excusa. Vostè té raó; jo crec que hem d'aprofundir precisament en aquesta línia de saber que el lloc de treball ja no és aquell lloc per sempre, que, per tant, requereix una formació continuada i que aquesta ha de ser una formació realista i d'acord amb les necessitats de la producció real.

Jo crec que un dels errors que hem comès és que no hem lligat prou bé la formació, els continguts de la formació professional amb les realitats dels sectors i de la indústria i dels diferents sectors productius del país. I, en aquesta línia, crec que podem treballar, col·laborar,

avançar, aprofundir i millorar tot el que es pugui millorar en aquest sentit.

Home, a mi m'agradaria que, avui, també sortís un cert missatge de reconeixement de totes les persones, dels milers de persones que han passat per aquests cursos i que –d'acord; és probable que alguns hagin trobat feina en una feina... Per cert, el *merchandise* fa vint-i-set, vint-i-vuit anys que es va inventar i molts professionals del màrqueting es guanyen la vida fent això –no és una cosa inventa d'ara–, i és *merchandise*, una professió molt digna. Doncs, encara que alguns farmacèutics, després de fer un curs d'informàtica, passin a ser *merchandisers*, doncs –encara que sigui així–, l'important és que hi ha moltes i moltes persones que han trobat el camí adequat per reinserir-se a la vida professional, i aquestes persones, avui, estan agraïdes d'haver fet aquests cursos. I també m'agradaria que les persones que avui estan fent aquests cursos, que estan amb la seva voluntat de reinserir-se de nou en el món laboral no tinguessin la sensació, pels missatges que poguéssim donar després d'aquest debat, que està en perill la seva continuïtat, que està en perill la qualitat de la seva formació, que no tindran objectius, que no podran complir aquell projecte personal que ells tenen i que la formació professional els ajudarà a poder completar.

Perquè –és veritat– hi pot haver errors, però també és veritat –i jo crec que és important que també es digui des d'aquesta tribuna– que moltes persones han pogut realitzar la seva illusió de reconversió professional per trobar una nova feina, per trobar una nova tasca en la seva vida. Molts que havien perdut l'esperança de tornar al món del treball i molts que havien estat exclosos de la vida professional han tornat gràcies a aquests cursos.

Ja sé que alguns estan pensant: «Però no en parlem, d'aquests»; bé, però jo també vull parlar d'aquests, perquè, si parlem d'unes determinades empreses, d'un determinat senyor Pallerols, que ha fet el que no havia de fer i que el descontrol, probablement, li ha permès fer, doncs, parlem, també, dels altres, dels altres professionals, autèntics, que estan avui, ahir i estaran demà donant les classes adequades.

I deia el diputat que ha utilitzat la Intervenció com a argument central per a la seva intervenció –i tot el que ha dit és cert; ho diu la Intervenció..., però ha passat..., no ha passat, no ha arribat, no ha volgut arribar a la pàgina 58, i la pàgina 58 és molt important, de la Inspecció, perquè la pàgina 58 diu, manifesta la voluntat de la Conselleria, la voluntat del Govern, de posar mesures i d'haver posat ja mesures; diu la Inspecció: «Actualment, el Departament de Treball ha posat en marxa una sèrie de reformes que milloren, significativament, el control dels cursos», i, més endavant, diu: «Ja que una part molt important de les recomanacions ja s'apliquen en l'actualitat». Estem parlant de noves mesures de control, de noves mesures d'impuls, de reforma del sistema antic de la formació professional a Catalunya –això també ho diu la inspecció.

És a dir, seria injust no reconèixer que estem davant d'una situació diferent de la que es va produir aquesta situació que avui ens porta a aquest debat. Seria injust

no reconèixer que estem davant d'una nova etapa, amb un nou conseller, amb un nou director general, amb una nova plantilla de persones que estan treballant per resoldre qualsevol dels problemes que hi havia, però, sobretot, per donar una perspectiva, un horitzó diferent del que s'havia produït fins a aquest moment.

Mirin: quan es fan aquests debats, tots utilitzem els arguments que ens sembla i, a vegades, busquem, sobretot, titulars –i això és legítim–, i, moltes vegades, a més, busquem la frase enginyosa i oblidem qüestions de fons. Mirin: quant a aquesta situació del Servei Català Públic d'Ocupació, que tindrem aviat motius suficients per estar tots treballant-hi, involucrats a fer la legislació adequada perquè funcioni d'acord amb aquesta legislació, dic que ens oblidem de com s'ha generat i ens oblidem que vam estar anys i anys –un servidor va començar a demanar els traspassos de l'INEM quan el senyor Chaves era ministre de Treball; imaginin si fa anys d'això! Imagini's com ens van arribar les competències que ens han arribat, de quina manera i després que nosaltres, desesperats perquè no ens arribaven les competències, havíem creat una altre servei, un altre Servei Català d'Ocupació, servei que devia tenir alguna virtut perquè va ser demanat i copiat per diferents autonomies, fins i tot per algun país exterior, fora d'Espanya. I ens oblidem d'això, i això va facilitar i això ha facilitat que hi hagi en l'origen del Servei, en l'origen dels programes, efectivament, un cert descontrol, afortunadament superat –o en vies de superació, afortunadament.

Ens oblidem, també, que se n'han fet milers, de cursos –milers–, que ningú n'ha dit res i tothom sap que han funcionat; ens oblidem que hi ha accions específiques, com aquest dematí ha dit el conseller, dirigides a les dones, dirigides a sectors amb especials dificultats per reinserir-se en el món laboral, que s'han fet a través d'aquests serveis de formació professional.

El senyor Rañé ens ha negat tot tipus de protagonisme en la millora de la situació laboral de Catalunya; no hem fet res per millorar la situació. Però, escolti'm, alguna cosa devem haver fet. Si tenim un atur inferior a la resta d'Espanya, si tenim menys contractes laborals que a la resta d'Espanya, si resulta que cada dia tenim una situació laboral, comparativament, més pròxima a Europa; si tenim alguna comarca amb un atur tècnic, simplement, home, alguna cosa devem haver fet i alguna cosa es deu al Departament de Treball, amb totes les crítiques que li vulguin fer, a l'antic conseller i al nou conseller –totes les crítiques que vulguin–, però algun paper deu haver tingut, aquest Govern, en tot això, perquè, si vostè diu: «Home, no; és que l'atur baixa o l'ocupació creix quan creix l'economia», sí, però vostè mateix en aquesta tribuna ha dit moltes vegades –i té raó– que el creixement no és condició suficient per crear ocupació; és necessària però no és suficient –i té raó, vostè.

Per tant, amb un creixement econòmic important, podríem no haver creat ocupació, i aquí l'hem creat; alguna cosa deu fer aquest Govern perquè això..., deu tenir alguna voluntat política, algun grau de voluntat política per tenir com a objectiu primer la creació d'ocupació, perquè, si no, no es crearia ocupació.

Miri: jo no tenia previst fer un discurs llarg perquè no em toca i perquè, a més, tampoc em toca contestar a vostès –això li toca, al conseller–, però només voldria –com a final de la meva intervenció– fer una crida a la col·laboració, perquè mirin: aquest tema –com tants d'altres–, si volem, el podem resoldre; no el tema que ha de resoldre el Jutjat; em refereixo a la qualitat de la formació professional, a la bona aplicació de programes de formació professional per al nostre país, a l'enllaç de la formació professional amb les realitats i les necessitats empresarials.

Aquest és un tema que requereix la voluntat i la col·laboració de tothom i, si vostès volen, ho podem fer. Jo crec que demà, que aprovarem determinades resolucions –pel que sento, algunes poden tenir calat i poden ser importants en aquest línia–, i, sobretot, demà passat, quan tots ens posem a treballar en aquesta Comissió conjunta que ja vam acordar que es faria, bé, doncs, posem les bases perquè tot allò que s'hagi de canviar es canviï per ser més útil, perquè no hi ha ningú de vostès –i suposo que creuran que de nosaltres tampoc–, no hi ha ningú, dic, que no tingui la millor voluntat de fer el millor, la millor utilització possible dels fons que ens arriben per promocionar les persones concretes que estan patint situació d'atur o situació d'exclusió per la falta, per la manca d'un treball amb el qual es puguin realitzar i sentir-se útils en la seva comunitat. Res més.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Treball, el senyor Lluís Franco.

El conseller de Treball

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, durant aquest matí el que he procurat ha estat, precisament, centrar el tema en la seva justa dimensió: quin havia estat el desenvolupament del sistema durant el període fins al 1999 i explicar, en concret, els temes que en aquest moment són de més relleu –per això, he fet referència als casos judicials i he fet referència al tema de Brusselles. Algun diputat, en la seva rèplica, ha fet comentaris sobre que no s'havia citat un determinat nom –concretament, el nom del senyor Pallerols–; no és una tema voluntàriament decidit, sinó que el Departament de Treball es relaciona amb empreses i entitats, no amb persones concretes. Per això (*remor de veus a l'hemicicle*), el grup Méndez s'anomena grup Méndez i, conseqüentment, a ningú escapa que, quan parlava d'aquestes tres empreses, evidentment, darrere d'aquestes tres empreses, hi ha noms i cognoms, però, com vaig dir ja en aquest Parlament –i ho reitero–, mai el Departament de Treball farà o intentarà saber qui hi ha darrere de qualsevol entitat que demani ajuts, i no ho farà perquè l'interès del Departament és, precisament, que es gestionin correctament els fons.

No ho farà ni per beneficiar ni per perjudicar, perquè per nosaltres, el més important –i en això han coincidit tots els Grups– són les persones. I quines persones interessen des del Departament de Treball? Des del De-

partament de Treball ens interessa millorar l'ocupabilitat dels aturats, ens interessa millorar la qualificació dels treballadors que tenen feina i anar formant-los, com s'ha dit en aquesta cambra, en l'àmbit, per exemple, de les noves tecnologies; ens interessa que siguin, precisament, les empreses les que puguin tenir accés a les necessitats i que puguin ser cobertes, i ens interessa, de forma molt especial, per a determinats col·lectius, que són els que tenen els problemes més grans –aquests col·lectius–, fer actuacions d'àmbit positiu, precisament, per incorporar-los i per suplir aquest dèficit que poden tenir en algun àmbit.

És per això que no he volgut fugir d'estudi i he entrat en tots i cadascun dels temes explicant, com ho he fet sempre, la situació que hi havia i ho he fet des d'un punt de vista comptable: si s'entén per «comptable» utilitzar el rigor, accepto que es digui des d'un punt de vista comptable, però ho he fet donant resposta al que interessa en aquest moment al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i als il·lustres diputats d'aquesta cambra.

Permeti'm que els digui una cosa, perquè ja ha sortit diverses vegades: quant a la política d'ocupació de la Generalitat de Catalunya, estic en el sentit –que s'ha comentat– que, evidentment, són el diàleg social i el creixement econòmic els dos factors fonamentals per millorar l'ocupabilitat, però també resulta evident que la formació, la formació contínua a la qual s'ha fet referència, és un factor que ajuda, i serà per què, precisament, si agafem les dades del darrer trimestre de l'EPA, de cada cent llocs de treball creats al conjunt d'Espanya, vint-i-set s'han creat a Catalunya. Alguna cosa hi tindrà a veure la política d'ocupació, sobretot quan, molt sovint, es fa referència a tota una sèrie d'informacions; jo també en faré avui una: aquest mateix diumenge, si no ho recordo malament, en un dels diaris sortia, com a tercera política més valorada pels ciutadans, precisament, les polítiques en matèria d'ocupació.

Aquest matí he fet una reflexió en el sentit de l'absoluta rigorositat i transparència, i tornaré a repetir-ho per evitar que hi hagi malentesos. He dit, clarament, que el fet que el model hagi funcionat no significa que hi hagi determinats efectes no del tot desitjables, qüestió en què, precisament, està treballant aquest Govern, i he fet referència al que algun diputat d'aquesta cambra ha anomenat els «caçasubvencions», quan, precisament, he dit que aquests casos es poden produir en tots els àmbits i en totes les administracions. Nosaltres podem posar –ho fem i ho farem– tots els controls, però, evidentment, a ningú escapa la possibilitat que hi hagi algun cas en concret que s'escapa a l'Administració, i això no qüestiona gens la bondat del sistema; en posaré un exemple: a ningú escapa, posem per cas, que tot el que són les ajudes als desocupats, als aturats, són una eina no només justa, sinó una eina extraordinària i, de tant en tant, algú intenta aprofitar-se d'aquesta situació. Ningú qüestionarà que, evidentment, es posen tots els mitjans per perseguir el frau fiscal i, posant tots els mitjans, de tant en tant, algú s'escapa i fa frau fiscal.

El que s'ha de fer, precisament, és procurar que aquests casos siguin els mínims i, quan arriben aquests casos,

arribar fins a les últimes conseqüències. És per això que –no tinguin cap mena de dubte; ho dic com a membre del Govern i, si em permeten un petit parèntesi, ho dic, també, com a membre d'Unió– s'ha d'arribar al final i s'arribarà al final de tots i cadascun dels casos que hi pugui haver: els que han pogut haver-hi en el passat, els que puguin estar passant en el present i els que passaran en el futur perquè, precisament, per nosaltres, la transparència és, precisament, un element absolutament determinant de com s'ha d'actuar.

El que agraeixo a diferents Grups que han intervingut ha estat, precisament, el fet que hagin reconegut en diferents graus que, precisament, el sistema s'estava millorant. El sistema s'estava millorant perquè el sistema neix en un determinat moment, amb unes determinades circumstàncies on l'atur era molt elevat, on es primava de forma important la quantitat.

A hores d'ara, el sistema s'ha d'anar adaptant, precisament, cap a criteris de qualitat, ja que això ens ho permet la present situació.

Responent a alguns dels temes concrets que han anat sortint en les diferents intervencions, estic absolutament d'acord –i aquesta n'és la línia– que, precisament, el que hem d'anar fent és adaptar els treballadors durant tota la seva vida. Avui dia, hi ha uns canvis substancials importants, i aquests canvis substancials passen per l'àmbit de la utilització del que s'anomena les noves tecnologies, que no vol dir pas experts en noves tecnologies sinó en l'ús d'aquestes tecnologies, i s'ha de fer un esforç important tant pel que fa als col·lectius d'aturats com per als treballadors que tenen feina per adequar-los a aquesta nova situació. I aquest és un repte d'aquest Govern, i aquest és un repte que procurarem portar cap endavant.

He dit –i ho reitero– que els sistemes de control, en termes general, han funcionat. Això ho demostren un parell de fets; un fet, concretament: que, entre el període 94-99, precisament, el Departament de Treball hauria retirat 337 cursos per un valor de 3.225 milions de pessetes i que, per part de la Intervenció, es fessin 52 controls i, en aquests 52 controls, hi ha hagut –s'ha determinat– que s'havien de fer reintegraments per 743 milions de pessetes i, en aquesta situació, gairebé 300 s'han retornat i els altres estan en processos judicials, processos, precisament, en la via contenciosa administrativa perquè hi ha centres que no estan d'acord amb les revocacions que s'han fet.

Major eficàcia. S'ha parlat que cal una major eficàcia i s'ha fet algun comentari amb relació al fet de com és possible que puguem tenir aturats, que són la nostra principal preocupació i, en altres àmbits, ens trobem que falta gent qualificada. Aquesta és una situació en què posarem tots els nostres esforços per millorar-la, però no és una situació que passi en determinades zones del sud d'Itàlia; és una situació que, per exemple, passa a Alemanya o que, per exemple, passa als Estats Units. I, quant a aquesta disfunció, nosaltres el que hem de fer, precisament, és procurar que, quan es produeixin aquestes situacions, amb anticipació avançar-nos i ajudar a donar o afavorir aquella formació –perquè al final els ciutadans i ciutadanes tindran la formació que

considerin adient—, la formació per poder cobrir aquests llocs.

Quant a les auditories, perquè s'ha fet preguntes concretes amb relació al tema de les auditories, l'illustre diputat que ha parlat en nom de Convergència i Unió ha fet ja referència —i per això jo no hi tornaré— que s'han de llegir senceres i, quan s'han de llegir senceres, vull dir que s'han de llegir senceres per al que és dolent i s'han de llegir senceres per al que és bo, i el que posen de manifest aquestes auditories és que es detecten els problemes i no només es detecten els problemes sinó que la línia que està duent a terme el Departament de Treball i el Govern de la Generalitat han solucionat la gran majoria dels problemes detectats amb relació a algun cas. Quines són les mesures que s'han adoptat, precisament, quan ens hem trobat amb aquestes auditories? Fixin-se vostès, quan es parla d'informació, si s'maga o no s'amaga informació. No entraré en el cas concret d'un ajuntament, com pot ser l'Ajuntament de Barcelona, on, entre el juny del 99 i el desembre del 99, més del 10% de les preguntes que va formular el grup de Convergència i Unió a hores d'ara encara no estan respostes, eh? És una situació. (*Remor de veus.*)

Nosaltres, la informació, la facilitem... (*Remor de veus i protestes.*) Per això, en aquest sentit, en el mateix moment que el Departament de Treball va tenir coneixement de les auditories i en compliment de la Resolució d'aquest Parlament, es van enviar ràpidament perquè es poguessin analitzar els seus continguts. I nosaltres hem pres un conjunt de mesures. Aquestes mesures passen, evidentment, per la revocació dels 62 milions que costen; segona mesura: hem sol·licitat que s'ampliés el contingut de les auditories; tercer, que les auditories es facin extensives al 99 i, en quart lloc, el que sí que s'ha produït és el cessament d'una persona, concretament, una persona que feia les funcions de subdirector general de Planificació i Suport Tècnic de la Direcció General d'Ocupació. Per tant, quan es detecten les irregularitats, quan es tenen proves fefaents, quan es prenen determinades confiançaes, s'actua amb la major velocitat que es permet, però sempre des d'un criteri de prudència.

S'ha fet referència al tema dels percentatges: si la societat civil correspon o no. Jo no entraré en aquest tema perquè són els propis ciutadans de Catalunya els que ho decideixen, elecció rere elecció. (*Remor de veus.*)

I, si m'ho permeten, per finalitzar, mirin: el sistema és millorable, i és millorable i, sobretot, adaptable als nous temps. I com pensem fer-ho? Prospecció, prospecció del mercat, com fer la prospecció del mercat des de les meses locals, des de l'Observatori del Mercat de Treball. Meses locals que s'han tingut en compte per a l'Exercici 2000 i que es tindran en compte per a l'Exercici 2001, com ja s'ha fet, perquè han aportat... Per cert, s'ha comentat que només els centres han tingut accés al que han sol·licitat les meses via telemàtica; han de reconèixer que aquest és un avenç important, perquè són tots els centres, són més de 1.600 centres. Hi ha la gran majoria d'ajuntaments, hi ha la gran majoria d'agents socials, hi ha tots els centres col·laboradors. Conseqüentment, s'ha posat a disposició de tothom; si, a més a més, aquesta cambra considera adient que es

pengi de la web, es penja de la web del Departament. Igual com hem publicat en el DOGC tots i cadascun dels atorgaments, amb els seus imports i els seus cursos, també es penjarà a la web del Departament de Treball.

Adjudicació: nosaltres optem per un sistema de concurrència pública i, quan estem parlant de subvencions, parlant clar, és un sistema de concurs, concurs en igualtat de possibilitats per a tothom, i, en aquesta línia, divendres passat —perquè nosaltres apostem pel món local—, vam acordar amb la Federació de Municipis de Catalunya i amb l'Associació de Municipis de Catalunya, conjuntament amb la Generalitat, que, els propers anys, per a matèries ocupacionals, distribuïrem 5.000 milions de pessetes, també per aquest sistema, sistema de concurrència competencial perquè tots i cadascun dels ajuntaments de Catalunya tinguin exactament les mateixes possibilitats.

Tema de la gestió. Miri: quant a la gestió, hi ha la mateixa Ordre, si no ho recordo malament, de 14 de gener, i torno a dir una cosa que he dit aquest matí: no feia ni quaranta dies que s'havia constituït el nou Govern; em sembla que ja consta en aquesta que els centres col·laboradors hauran de passar una mena de control, de comprovar la seva situació; concretament —si no ho recordo malament—, es parla entre divuit mesos i tres anys. Per tal motiu revisarem la qualitat de tots i cadascun dels centres i, com ho hem fet sempre, sigui de qui sigui. A més a més, el tema de les justificacions econòmiques. Ja que s'ha parlat d'algunes circumstàncies, com la subcontractació —evidentment, la subcontractació, des d'aquest any, no és possible fer-la amb la normativa actual... Era un tema que podia semblar o que podien, alguns, imaginar que aquest sistema era un sistema d'enriquir-se amb els diferencials de la subcontractació. Per estalviar qualsevol mena de dubte —i em sembla que és el parer d'aquest Departament de Treball, d'aquest conseller i d'aquest Govern— costa, precisament, fer això. L'ordre de convocatòria, a més a més, estableix, totes les adjudicacions econòmiques, com s'han de fer.

Tema del controls. Miri: s'està fent referència a auditories, a auditories que són controls del Generalitat de Catalunya; s'està fent referència a sistemes de control del Departament, controls que, a més a més —he de dir una cosa—, van ser controls del Departament els que, precisament, aquest any, van excloure del cens les tres empreses citades, és a dir, va ser el mateix Departament de Treball, va ser aquest Govern i va excloure aquestes empreses.

Sobre la situació de l'avaluació. Aquí hi ha una conformitat i un compromís que, evidentment, en una situació com l'actual nosaltres hem d'anar avaluant els resultats de les polítiques ocupacionals perquè, a nosaltres, el que ens interessa és que els recursos s'utilitzin eficaçment, que siguin, precisament, per a aquells col·lectius que ho necessiten, i jo he parlat de persones, aquest matí, perquè, precisament, quan he començat el discurs, he esmentat la situació dels aturats, he esmentat la situació dels treballadors que s'han de formar contínuament; he esmentat les necessitats que avui dia tenen les empreses i, sobretot, he fet referència a la nostra preocupació per aquells col·lectius que ho tenen més

diffícil, i he citat un munt de xifres i, com ja sé que, si torno a citar les xifres, se'm dirà que el que faig és un discurs absolutament tecnocràtic –i molts de vostès les coneixen–, no ho faré pas.

A més a més, tinguin en compte que la línia que seguirem serà el sistema de transparència, el sistema de qualitat, el sistema d'eficàcia, perquè és, precisament, això el que volem per al nou model de Servei Català d'Ocupació, i ho farem com ho hem fet sempre, des dels nostres objectius –que ja han estat citats– i des de la nostra voluntat de diàleg que hem mantingut, mantenim i els oferim continuar en el futur.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Iniciem ara un segon torn. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, voldria dir, al·ludint al meu amic de fa molt de temps, senyor Rafael Hinojosa, que efectivament hem de convenir que no està en perill ni la formació ni el prestigi d'aquesta, i amb això hem de ser molt curiosos. Però és que no estem parlant d'això, perquè, si no, entràriem en una mena d'exercici de sofisteria i, si m'ho permeten vostès, els explicaré una anècdota personal: fa un any vaig anar al metge perquè, efectivament, tenia càncer. El metge no em va dir: «Però, com? Tens càncer? Però si amb aquesta cara que fas dona gust, amb aquesta panxa, amb aquest esperit, amb aquesta alegria que tens...»; no, no, va dir: «És molt preocupant» i, efectivament, el doctor Ursulà ho va arreglar o em sembla a mi que ho va arreglar, segur que sí. Doncs, aquí no hem vingut a veure aquelles parts que funcionen, que són moltes, aquí hem vingut a parlar del càncer i a extirpar el càncer real del que ha succeït, i no parlem d'ara, que les correccions que s'estan fent, perquè estem parlant del càncer que no ha sortit encara.

I, efectivament, el senyor conseller ha estat una mena de príncep de la sofisteria, perquè contínuament ha estat dient «això funciona, això funciona...» Senyor conseller, és que no estem discutint dotze milions d'hores de formació, la qualitat d'aquesta, el rigor dels professionals..., estem parlant del que no funciona, del càncer. I vostè ha utilitzat una metodologia un tant insolent, perquè, efectivament, no ha aclarit el fons de la qüestió; insolent i, amb tota l'estimació del món, li diré: amb poc coratge intel·lectual, perquè ha fet una intervenció fordista –com dic sempre–, indistinta, a tothom, general. Per què? Perquè no volia entrar en el fons del problema de cadascuna de les intervencions similars. No estem parlant de l'atenció a les persones, de la singularitat. Encara que fos per aquesta qüestió tan gastada, jo crec que hauria estat important que vostè contestés a cadascun dels Grups, però s'ha refugiat, precisament, en una intervenció vaporosa per dissimular la seva manca de concreció i, en aquest moment –i sola-

ment en aquest moment i solament ara–, de manca de coratge.

Senyor conseller, ens deu, almenys, les següents explicacions: per què sorgeix el famós cas Pallerols? Quines implicacions ha tingut amb la política i la conselleria? Per què el Govern, que ho sabia tot durant tant de temps, ha callat? Perquè, si no, quin sentit tenen les paraules del senyor Hinojosa quan diu: «Ara comencem a fer una autocrítica.» Quant? Un quart de quilo d'autocrítica? Dos quilos d'autocrítica? Per què comencen ara a fer l'autocrítica? Per què avui no ha sortit el nom de Pallerols? Per un tecnicisme? I el pacte de família? No ho ha dit. És cert el que diu el senyor Pallerols quan parla d'implicacions amb una determinada organització política i amb la Conselleria de Treball? Per cert, no parli aquí com a Unió –partit respectabilíssim–, perquè aquí no estem jutjant –almenys un servidor– Unió, estem jutjant la responsabilitat del Govern en el seu conjunt i la Conselleria; deixem a part Unió, almenys en la seva resposta, si és que té l'oportunitat de fer-ho.

Hi ha pacte de família entre vostès i Pallerols? Per què, en un moment determinat, nega el bloqueig dels fons i després se'n va a la capital de Bèlgica? Per què ens parla de 400 milions i després parla de 1.000 milions? No ha parlat del model futur, no, no, senyor conseller, no n'ha parlat. Està d'acord amb la codeterminació tripartida dels fons, com li he suggerit i com demana el sindicalisme confederal català en un document que vostè coneix?

Senyor conseller, és que ha mancat en una gran quantitat..., en la seva intervenció, no ha donat resposta a una gran quantitat de qüestions que li he fet. Està d'acord, vostè, continua estant d'acord vostè amb la seva intervenció quan diu que les administracions polítiques o les administracions i les institucions, la majoria d'elles, estan implicades de la mateixa forma que vostè diu que ho estem, aquí a Catalunya, vostès? La premsa ha estat, en aquest sentit, un factor d'interferència? Jo crec, senyor conseller, que ens deu totes aquestes respostes i crec que també ha de contestar a si vostè creu que el dret a la formació pot ser inclòs en una futura discussió de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

No ha parlat del model malgrat que s'han sentit veus amigues, en el seu cas, quan diu una, una veu: «Volem un nou model» –vol dir que l'actual no funciona–; segon, a continuació, diu –la mateixa portaveu, la il·lustre diputada Alicia Sánchez-Camacho–: «Aquest model no funciona», *sic*. Son respostes que vostè ha de donar detalladament, si és que té el coratge intel·lectual, en aquest cas –i solament en aquest cas–, de contestar aquestes interrogants que queden encara, malauradament, en l'aire.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, contestar algunes de les qüestions –perquè això és una rèplica o contrarèplica– de les que ha plantejat el conseller... Home, «el cas dels que busquen subvencions són els mínims»; bé, lamentablement, no són tan mínims, per tant, estem en una falla del model, perquè, com s'ha dit abans, si el model consisteix que la mateixa empresa és la que decideix quina és la demanda, el més probable és que la temptació –l'hi posem fàcil– sigui programar un tipus de curs que li amortitzi el tipus d'inversió que té a dintre, amb la qual cosa, hi hagi o no hi hagi candidats, estem a un pas de la temptació; si a sobre no hi ha un control sobre assistències, etcètera, prou precís –«Home, en falten dos per completar el curs»–, comencem per dos i acabem justificant les dotze o quinze persones del curs; per tant, la temptació hi és perquè falla la primera baula de la cadena quan moltes acadèmies d'aquestes o centres decideixen no en funció de la demanda real sinó de les seves instal·lacions, i aquesta ha estat una mica la mare dels ous. Primera qüestió.

Vostè diu: «Estem disposats a arribar al final.» Doncs, escolti, jo he fet algunes propostes; al llarg de la transacció de demà veurem a veure si és possible confluïr, no? Jo he dit que seria bo, precisament per fer neteja, no esperar que la porti la fiscalia –que alguna cosa hi anirà a parar, no?, suposo o algunes coses deuen estar en marxa, però–, sinó que, home, surti d'aquí mateix, d'aquest Parlament, sobirà en aquest tema, doncs, la demanda de nous informes, els que es creguin oportuns, amb una prioritització, nous informes de la Intervenció General; això seria el lògic, i no esperar a treure el paraigua quan hi ha el xàfec. Avançar-se. I segona, la pregunta és..., vostè diu: «Home, això ha sigut un cas particular i tal...» Si realment és així, per què la sistemàtica obstaculització d'una comissió d'investigació? Jo crec que vostès haurien d'estar molt tranquils, no? No haurien de tenir cap problema per avançar en una línia d'investigació parlamentària centrada en el conjunt dels fons ocupacionals o en un sentit ampli, fins i tot, com he proposat jo avui, les dues coses són vàlides. No hi hauria d'haver cap problema. Si, realment, són casos particulars i excepcionals, no sé per què tanta por o tanta prevenció a avançar en la investigació des d'aquest Parlament.

Un tercer comentari; vostè ha tret algun exemple amb relació al tema de la disfunció que hi ha entre aturats i la demanda real, i ha tret el cas d'Alemanya, que avui no passa, i m'ha tret el cas del sud d'Itàlia. El que passa que hi ha una petita diferència: a Alemanya, en general, els aturats són reals; al sud d'Itàlia, i desgraciadament aquí, eh?, hi ha aturats fraudulents, falsos aturats o –diguem-ne– s'està utilitzant un mercat, una demanda que està falsejada. Per tant, és clar, la comparació no és bona per a nosaltres, comparar-nos amb el sud d'Itàlia com ha fet vostè en un altre moment, amb la Pulla, no?, allà on hi ha la Sacra Corona Unita, que és la parella a la màfia o a la camorra, doncs, tampoc és gaire bon exemple, diguem; per tant, això també com un altre element.

La publicació en el DOG. Vostè ha dit: «La publicació en el DOGC s'ha fet ahir, tot just ahir», i s'ha compromès, finalment, a fer una mena de control, ha dit. Home, esperem que no sigui «una mena», sinó que sigui un control real, que sigui una avaluació de centres, i jo li he proposat... Demà, una resolució serà aquesta: anem al sistema europeu de qualificació, a veure què votaran vostès. I me n'alegro que, finalment, hagi arribat a la conclusió que la subcontractació s'ha de tallar, que és una font –també– que provoca temptacions, que a base de cadenes de subcontractació inflen costos i és allà on la gent fa negoci, d'alguna manera, il·lègitim.

Per tant, aquestes són qüestions. Ara, si hem de definir un nou model, això tardarà un temps parlamentari i tardarà un temps de transició fins i tot quan estigui aprovat, i vostè hi ha d'actuar sobre l'actual, algunes coses d'aquestes ja són ara. Però hi ha dades d'aquest curs passat o d'aquest curs que estem en vigència que no acaben de funcionar. Alguna cosa ja l'hem dit: la transparència –fins ahir no va sortir al DOGC–; una descoordinació entre la Direcció General d'Ocupació i la Delegació Territorial. El dia 3 de novembre de 2000 es pot començar a tramitar les sol·licituds de subvencions per al 2001, però el mateix dia 10 de novembre –després d'una setmana– els promotors encara no saben, no havien rebut la informació necessària, per exemple, eh? O altres temes, com el fet que és un model molt burocratitzat, que potser, precisament, perquè genera moltes temptacions li hem de posar molts controls, amb la qual cosa generem una paperassa burocràtica que desborda la possibilitat real de control real. És a dir, hem creat un sistema absolutament kafkià, no? Com que provoca temptacions, li hem de posar supercontrols, controls que acaben sent paperassa, paperassa, paperassa que al final no es pot digerir, per tant, es perd la utilitat dels instruments de control.

En definitiva, doncs, vostè ha començat a fer alguns retocs, però encara té un model d'herència, un model heretat que no és correcte i s'ha de millorar. I és evident que la qüestió de fons, que vostè no ha fet cap intervenció o pràcticament no ha fet cap intervenció en aquest sentit, és el que jo he comentat en la meua primera intervenció: hi ha un problema de probable o de presumpte frau amb relació a finançaments irregulars, i això, vostès, aquí sí que això, o fan una neteja a fons, o aquesta taca no se la trauran de sobre, i el perill que tenen vostès que, en definitiva, quan els jutges facin la seva labor acabi, doncs, d'una manera que no els sigui favorable; esperem que no sigui així, però podria passar. Perquè, és clar, les informacions que arriben –abans n'he tret un cas– són aquestes, són la connexió íntima amb la concessió de cursos amb un cert acostament a les posicions d'Unió Democràtica, fins i tot reunions provocades –diguem-ne– amb dades del Departament de Treball convocant centres col·laboradors per tal de fer captació de militants.

Clar, llavors, quan s'arriba a aquests extrems, diguem-ne, l'amalgama, el lligam d'un tema i l'altre és tan evident que vostès diran el que vulguin, però no estem parlant d'un estricte canvi tècnic de gestió de model: estem parlant també de l'altre problema, que és l'ús

d'un sistema de subvencions per desviar-lo cap a un cert clientelisme polític, lligat, en aquest cas, amb el partit que deté l'aixeta dels recursos; estem davant, exactament, d'això.

Una cosa que jo crec que en qualsevol país democràtic hauria provocat a hores d'ara alguna dimissió; algú, en aquest trajecte, en la part que estem del trajecte, que és un trajecte ja molt embolicat, hauria d'haver dimitit. I, ho repeteixo, en aquests moments jo crec que la bola és tan gran i important que la responsabilitat és compartida; és un govern que solidàriament, un govern que col·legiadament, després de sis anys de tenir notícia d'aquests fets, no ha actuat amb diligència. Per tant, estem davant una responsabilitat col·lectiva, i vostès sabran si aquesta responsabilitat col·lectiva acaba amb alguna dimissió o no acaba amb alguna dimissió. La reprovació es fa al conjunt del Govern, això és evident per part del Grup d'Esquerra Republicana i suposo que d'algun altre grup d'aquesta cambra, però em sembla que vostès haurien de fer un gest en algun nivell –vostès decidiran quin és el nivell de responsabilitat màxim en aquest cas–, perquè em sembla que la ciutadania es mereix també una certa homologació amb països democràtics que en casos similars, doncs, provoquen dimissions ràpidament del responsable o responsables polítics.

Jo he acabat abans la meua intervenció –una petita ironia, si vostè vol– dient que des de la tradició democristiana no es podia dir allò de: «Que Déu hi faci més que nosaltres», perquè hi ha una altra dita que diu, que fa: «Déu té un bastó que pega sense remor.»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho, pel Grup Popular.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, aquest dematí vostè ens deia que el model de formació professional ha funcionat globalment; ha tingut algunes ineficiències, però ha funcionat globalment. Ens ha dit ara a la tarda que el sistema s'estava millorant, perquè ha inclòs diversos criteris de qualitat.

Nosaltres, senyor conseller, creiem que aquesta tarda li hem deixat palès que el sistema de formació professional a Catalunya no funciona; no funciona tal com nosaltres voldríem. No solament el nostre Grup, sinó que altres grups parlamentaris li han deixat palesa la mateixa reflexió.

El sistema presenta mancances en el repartiment territorial, el sistema presenta mancances en la programació. Què volem dir amb això? Volem dir que el repartiment territorial de les accions formatives no es fa correctament. El diputat senyor Josep Maria Rañé ens ho ha explicat i ens ho ha dit: s'estan fent accions formatives a alguns llocs on no hi ha aquest nombre d'aturats, o a la inversa.

La programació de les accions formatives no és la correcta, senyor conseller, i això ens ho han dit les organitzacions sindicals i patronals. Hi han diversos sectors productius on fan falta accions formatives. D'aquests sectors productius, n'hi direm un exemple: la construcció, el sector tèxtil, el sector de la fusta, el sector de l'ofimàtica i el sector de les noves tecnologies.

El Departament de Treball està programant moltes accions formatives, moltes ofertes formatives, i no les està adreçant a aquelles necessitats que Catalunya demana. Vostè ens diu que sembla ser que el sistema de formació professional està funcionant, és millorable i és adaptable. Escolti, em sembla que Foment del Treball i Cecot no hi estan tan d'acord; diuen que hi ha un gran nombre de llocs treball, uns 25.000 o 28.000 llocs de treball, que no són ocupats perquè no tenim treballadors qualificats a Catalunya per formar-los. Ens demanen que necessitem població immigrada, sobretot de països de l'Est, població qualificada, per ocupar aquestes places de treball, perquè els nostres aturats i aturades –que li recordo, senyor conseller, que són aproximadament uns 170.000 a Catalunya– no ocupen aquestes places. Si vostè ens diu aquí en aquesta cambra que aquest sistema funciona, doncs, miri, el Grup Parlamentari no hi està d'acord. Hi han moltes ineficiències i hi han molt desajustos.

Vostè ens diu que és millorable perquè la prospecció del mercat s'està fent ara amb les meses locals. Miri, escolti, les meses locals no estan tenint la metodologia que necessitarien, les meses locals no coneixen quines estan sent les demandes d'aquells sectors en els quals han de repartir les accions formatives. I sap per què, senyor conseller? Nosaltres l'hi direm: perquè resulta que a Catalunya encara es mantenen dues xarxes informàtiques per a la intermediació laboral, incomplint –li recordo també, senyor conseller– una moció que el Grup Parlamentari Popular va presentar en la cinquena legislatura i que sembla ser que encara no s'ha complert. I li recordo que l'hauem de tornar a presentar per veure si d'aquesta manera es poden complir les resolucions que el Parlament de Catalunya aprova.

Amb dues xarxes informàtiques, senyor conseller, per buscar la intermediació, els empresaris no s'aclareixen. I no ens estranya. I els centres de treball tampoc s'aclareixen. I no ens estranya, senyor conseller. I vostè ve i diu que està buscant la qualitat dels centres col·laboradors. Doncs, escolti'm, posi fil a l'agulla en allò que és bastant més important. I vostè em dirà: «És que ens hem de connectar amb el sistema informàtic de la resta de l'Estat, s'està fent un servei públic d'ocupació, ens hem de connectar, hem d'estar coordinats...» Escolti'm, hi han uns informes del Círculo de Economía que diuen que Catalunya està millor connectada per les ofertes de treball amb el sud de França, amb la xarxa Eures, que amb la resta d'Espanya. Poca intermediació farem així, poques necessitats sabrem de les accions formatives; no sabrem quines són les necessitats de les accions formatives, senyor conseller. Llavors, que vostè digui aquí que això és millorable..., doncs, no crec que ho sigui. En aquest sentit necessita molta millora.

I una altra cosa a dir-li, senyor conseller: jo no sé si en aquest debat monogràfic vostè hi està participant o s'hi

troba al marge, d'aquest debat, perquè nosaltres li hem fet unes propostes, i aquestes propostes no han estat contestades. Nosaltres li hem parlat del cas Pallerols, i vostè no ha contestat. Nosaltres li hem dit que volem que el Govern reconegui i lamenti que s'han realitzat irregularitats en la gestió dels fons de formació, i vostè ve i ens explica una sèrie de percentatges, el grau d'inserció, un debat general, com molt bé li ha dit el senyor diputat d'Iniciativa per Catalunya. Escolti'm, no, nosaltres volem respostes, perquè creiem i hem confiat en els instruments de control, hem confiat en la Intervenció, hem confiat en la Sindicatura, i hi hem confiat fins ara, però la confiança, senyor conseller, i el Govern, es pot esvaïr; la confiança es pot esvaïr o es pot exhaurir. Vostès veuran que avui i aquí era el moment en què nosaltres necessitàvem respostes; respostes proporcionades, és a dir, reconèixer que s'han produït irregularitats i demanar les responsabilitats adients.

Espero que demà l'Executiu, el Govern, estigui a l'alçada d'aquestes peticions, d'aquestes necessitats, i respongui no solament a aquest Grup, sinó a la resta de grups, perquè també li haig de dir que tampoc s'han sentit respostes en aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El senyor Josep Maria Rañé, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Rañé i Blasco

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor conseller, si alguna cosa vol arreglar, encara que sigui petitona, no ho emboliqui més. Ho dic perquè vostè sap, igual que jo –i no perquè nosaltres siguem allò que va dir el conseller Farreres en el seu moment amb relació a nosaltres–, vostè sap, igual que jo, que el grup Méndez el componen dotze empreses, algunes unipersonals, que tenen un cognom que coincideix amb el grup Méndez, i altres que són empreses que no tenen aquest nom. Per tant, allò..., tant era Pallerols com Méndez; vull dir, no hi ha..., és la mateixa situació. Per tant, no ho arregli d'aquesta manera, perquè ho espatlla, perquè alhora perd credibilitat.

Senyor Hinojosa, té raó, però aquest debat l'hem plantejat malament: si volíem fer un debat sobre la formació ocupacional perquè la gent del sector, els aturats i aturades que fan cursos tinguessin ànim, no el barregi amb l'altre. Fem la comissió d'investigació, discutim el que hàgim de discutir i fem un debat monogràfic sobre la formació ocupacional o la formació professional. Ara, jo estic d'acord amb el que vostè diu: convé que a aquesta gent els donem ànim, perquè, si no, resulta que amb aquesta situació es poden trobar amb un desànim important en relació amb això.

Miri, amb relació a les auditories, jo n'he parlat molt poc, però deixin-me que els digui alguna cosa. Jo me les he mirat fins al final, fins a l'última pàgina, perquè, realment..., no dic que sigui una addenda l'última afirmació; és que almenys en la meua fotocòpia estava tota

la informació, i després, en pàgina a part, al final, venia aquella cosa que deia: «Però no es preocupin que el Govern ja comença a fer-ho bé.» No sé si era una addenda, però jo també em vaig mirar aquesta pàgina, perquè, com que hi havia la signatura de l'interventor al final, també me la vaig mirar, allò, en aquest tema.

Ara, com que em vaig mirar totes les pàgines, convindria que llancéssim un missatge a la societat. I és el següent. La Intervenció ha trobat en documents comptables 62 milions, entre tots els centres, però la Intervenció ha posat molt de treball a Treball; li ha dit: «Miri totes les signatures, revoqui tots els cursos que no estiguin...» Per tant, el missatge que hem de traslladar a la societat és que en aquest cas, en aquests quatre exercicis, com a mínim en seran 62, però em temo que, pel mostreig que ha fet la Intervenció, la quantitat que finalment hauran de rescabalar per recuperar-la serà molt més important, i convé ja que anem avisant a la societat que en aquest tema hi ha voluntat que retornin tots els diners, i molts.

Senyor conseller, no m'he assabentat massa bé si el senyor Puig ha dimitit perquè li ha perdut la confiança (*veus de fons*)... –no, no el conseller Puig, sinó el cessament del senyor Puig (*algú diu: «Josep Maria»*), Josep Maria Puig–, ha cessat perquè ha perdut la confiança, perquè ha sortit implicat, o per què? Senzillament, sabem que de confiança ja no n'hi tenia molta, perquè quan va entrar el va col·locar en un departament diferent del d'Ocupació, i estava a Planificació, en un altre apartat que em sembla que no era la mateixa Direcció General; ja no li tenia confiança perquè gestionés el mateix que gestionava. Però ara el cessament addicional no ens ha dit si és un cessament per alguna raó que té a veure amb això o, senzillament, és una acció de Govern que no hi té res a veure. En tot cas, ens agradaria que ens ho expliqués.

Miri, senyor conseller, quan li he sentit explicar alguna de les coses i quan veig el que fa aquest Departament, me'n recordo d'aquella cançó del Raimon –em sembla que era el Raimon– que deia: «Quantes amnisties haurà d'haver-hi perquè hi hagi amnistia?», etcètera. És a dir, quants passets petits haurem de forçar perquè, finalment, es decideixin a fer el que porten molt temps sense fer, que és agafar el brau per les banyes i començar a entrar-hi a fons.

Veig que van en bona direcció, els hi dic amb tota sinceritat. Però a continuació d'una acció positiva ens trobem, per exemple, que ens diuen: «Fixarem objectius»; com que resulta que no tenen l'observatori, només informen els centres, i diuen: «Ara ho penjarem a la web.» No, no, si el problema no és que li estiguem plantejant que ho pengi a la web. Si ho penja a la web, perfecte, eh?, a la web del Departament. Si ho penja a la web, perfecte, però no és aquest el tema: és que si vostè vol, si volen de veritat plantejar una programació on es digui i, a més a més, hi hagi, amb una situació de concurs, de concurrència, capacitat i seguretat, els criteris de priorització no poden aparèixer com un document informatiu; han de formar part de la norma. Tot sigui dit de pas: la norma –que vostè diu: «Vam fer ràpidament, quaranta dies després de ser nomenats...»–

està creant uns problemes terribles. En aquests moments hi han molts cursos que s'hauran de plantejar..., que s'han concedit per una quantitat d'hores, que no es podran fer perquè l'any no té més hores que les que té. És a dir, s'ha concedit una programació de 400, 500, 600 hores tan tard que els centres no poden fer les hores perquè no queden hores a l'any i no es pot passar la frontera del dia 31 de desembre. I aleshores molta programació haurà de tornar perquè han repartit tard aquests recursos. Bé, escolti, hi han coses que es poden millorar, que s'han de millorar i que segur que està en la seva voluntat de millorar.

Permeti que li digui amb tota claredat, conseller, que ha fet una bona distinció, amb la qual jo hi coincideixo, quan ha plantejat que el fet que hi hagin normes i el fet que hi hagin controls no ens ha estalviat que hi hagin persones que les vulguin transgredir. Però no és tan sols aquest, el problema. El problema de fons, la discussió que hem tingut, la tesi que nosaltres hem mantingut és si hi ha hagut per part de l'Administració la voluntat d'exercir amb tota la intensitat, contundència i duresa l'actuació sobre determinats centres. Per tant, que hi hagi unes normes, que hi hagi una Administració que les ha de complir i que hi hagi gent que se'n vulgui aprofitar, és tot normal. La cosa canvia si resulta que qui ha de fer complir les normes és molt lax o, fins i tot, no les aplica i, aleshores, les proves, els plantejaments, la informació a què hem tingut accés, molta, perquè ens l'ha passat la mateixa Intervenció quan hem demanat la informació, el que hem pogut constatar amb documents oficials, ve a dir coses contràries al que s'ha plantejat.

La seva declaració, l'hi agraeixo. L'hem demanat durant molt de temps, aquest missatge. Evidentment, les declaracions es fan després per complir-les. Per tant, hem guanyat un passet. Ja hem tingut una amnistia, no sé si arribarem a totes –vull dir, amnisties, llibertats..., hi havia bastantes coses–. Hem fet un passet, hi ha hagut la declaració que volen fer això, però això és el que havíem demanat fa molt temps i ens arriba jo crec que massa tard per a aquest tema.

En tot cas, permeti'm que li digui que aquells avenços que vostès fan, a nosaltres, ens semblen encara insuficients, i encara ens semblen insuficients perquè no acaben de trencar amb aquest model que hem tingut, i del qual no hem regatejat ni regategem cap crítica perquè les hem fet reiteradament i les acabem de fer fa un moment.

En tot cas dir-li, senyor conseller, que respectem la seva percepció que això funciona i, amb la mateixa noblesa que respecti la nostra, que li diguem amb tota la sinceritat que això no funciona: no funciona el Servei Català de Col·locació. El millor que pot fer és tancar-lo. Li ho dic amb tota sinceritat, aquest sistema informàtic no funciona. Està creant, a més a més, una cosa molt difícil d'assumir, i és que les persones inscrites, en funció de la base de dades en què estan, tenen uns drets o uns altres, que el funcionament que estan tenint –ho diem nosaltres i ho deia el Cercle d'Economia– ha fet que el mercat de treball de Catalunya sigui un mercat en què els empresaris catalans per la inconnexió que es produeix amb la resta de l'Estat no poden gaudir, que ja és

difícil, que vinguin treballadors de fora, i els treballadors catalans no poden conèixer quines són les ofertes que hi ha a l'altra banda dels límits de la comunitat autònoma de Catalunya. És a dir, aquestes són situacions que hem de canviar de soca-rel perquè estem afectant drets. I li diré una que ja li he posat per escrit, però, ja, li avenço: hi han persones que opten a un treball, que estan en perfectes condicions i que no poden sortir com a candidats, perquè inscriure una persona en el Servei Català de Col·locació triga quinze dies: des que s'apunta fins que està operatiu són quinze dies, i en aquests quinze dies, possiblement, ja ha perdut la capacitat de ser candidat a una oferta. Se li ha restringit els drets de l'accés al treball, i estem parlant d'un dret que és, fins i tot, constitucional.

Per tant, de veritat, canviïn de soca-rel aquest tema. Ens trobaran, sempre, en aquesta qüestió de donar-li una transformació en profunditat, però també facin una altra cosa que considerem: facin-nos el favor, a nosaltres i a vostès, de no tornar-nos a plantejar un debat que, després, resulta que el missatge que s'ha de fer, perquè hem de parlar del que s'ha de parlar, no sigui tot l'edificant que a la millor necessiten la gent que s'està trencant les banyes en els centres de treball, en els llocs treballant, a les empreses, als centres col·laboradors fent una tasca positiva. Aquesta gent no es mereix que avui haguem d'estar parlant d'aquestes coses. Però s'han de parlar perquè són la realitat política de Catalunya. Per tant, facin el favor d'organitzar aquest tema perquè no haguem de venir mai més a seguir discutint d'aquest tema.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Hinojosa, vostè que ja està a mig camí, si vol prendre la paraula...

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Començaré pel final. Amb el senyor Rañé comparteixo, amb ell, el desig de no tornar a parlar mai més d'aquest tema, però em temo que ell, això, no ho complirà.

El senyor Rañé m'ha dirigit una oferta i m'ha dit: «Senyor Hinojosa, d'acord, creem una comissió i parlarem de la formació professional, a banda.» I, a veure, jo crec que la millor comissió ja està creada. Són els jutges els que han de veure què hi ha de mal fet, de no legal; està en mans del jutge, ja ho veuran.

Li demana al conseller que faci autocrítica. És que el conseller ha fet autocrítica aquest matí, i l'ha tornat a fer. Ha fet autocrítica, ha dit que estan posant mesures per controlar i millorar el Servei Català de Col·locació; ho ha dit aquest matí i ho ha repetit aquesta tarda. Poca cosa més se li pot demanar, perquè no pot sortir amb una pancarta. Ho ha dit, se n'ha pres nota, queda constància en el *Diari de Sessions*, suposo que ens n'hauríem de donar per satisfets.

I al senyor López Bulla, permeti'm «carinyosament» que la metàfora que vostè m'ha explicat, que a més

valoro molt que vostè me l'expliqui, perquè ha explicat un fet històric, és precisament en la que jo em baso. Perquè, escolti'm, tot el seu cos està sa, té colors, està alegre. Té un problemet –un problemet–, doncs, si ressaltem tot el que té de bo, això curarà aquest petit defecte que vostè té, que, afortunadament, l'ha superat perfectament.

També s'ha dit: «Home!, és que aquí, si això no acaba amb dimissions, no acaba bé.» Bé, en el seu moment va acabar amb la dimissió del director general. Un director general va dimitir per aquest fet, un subdirector s'ha cessat per aquest motiu. A un conseller nou, que tots hem convingut que és nou, no li podem aplicar coses que, ell, l'única cosa que hi està fent és resoldre alguns problemes que hi havien en aquesta línia. Per tant, jo crec que estem en una bona línia, estem encaminats, i l'única cosa, senyor conseller, que vostè necessita és la garantia i la seguretat que darrere té tot el Grup Parlamentari, ajudant-lo i animant-lo, perquè la reforma que s'ha de fer a la conselleria es faci i es faci amb tota contundència.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, aquesta presidència fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 124 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat seran les següents:

El termini per presentar les propostes de resolució serà demà de nou a deu del matí. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a dos quarts d'onze del matí. El termini per presentar les propostes transaccionals serà a dos quarts de dotze. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses serà a tres quarts de dotze. La comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris sollicitin que es votin per separat serà a dos quarts d'una, i la sessió pel debat i votació de les propostes es reprendrà, també, demà a la una del migdia.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a set de la tarda i tretze minuts.